

மஸ்ஸிகை

ஆசிரியர்: டொம்னிக் ஜோ

15-8-67

கலை, இலக்கிய மாத இதழ்.

விலை: 30 சதம்

அன்பிற்கினிய

சிவா,

நீ எங்களை விட்டுப் பிரிந்து மாதங்கள் மூன்றுக்கு மேலாகிவிட்டன. இந்தப் பிரிவு ஒரு மறதியாக இருக்கலாம் ஆனால் உனது பிரிவால் தினசரி நாங்கள் படும் வேதனையும் மனத்துயரங்களையும் யாரிடம் போய் சொல்லி ஆறுதல் பெறுவோம்?

இனிய நண்பனே!

ஒவ்வொரு நாளும் உன்னைப் பற்றியே நினைத்து கிணத்து எங்குள்ளோரும். உனது நினைவே மனத்திற்குச் சற்று ஆறுதலைத் தருகிறது. நிம்மதியாக இருக்கிறது. சாவு எங்களிடமிருந்து உன்னைப் பிரித்து விடலாம். உனது செயல்களும் நடப்பிற்குகந்த பண்புகளும் என்றென்றும் எங்கள் மனதில் பசுமையாகவே இருக்கும்.

மா. திருநாவுக்கரசன் (திரு)

அ. கதிர்காமத்தம்பி (சொக்கோ)

மல்லிகை உங்கள் சஞ்சிகை

நீங்கள் சித்திப்பவற்றை எழுதுங்கள். ஏனெனில் தமிழகத்துப் பத்திரிகைகளையும் சஞ்சிகைகளையும் படித்துப் படித்து, தென்னிந்தியச் சினிமாப் படங்களைப் பார்த்துப் பார்த்து எமது ரசனையே மரத்துப் போய் விட்டது. எமது மூளையே இரவலாகி விட்டது.

எங்களுக்கும் எங்களது நாட்டிற்கும் தனித்துவமான சில பண்புகள், சிந்தனைகள், கற்பனைகள் நம்மிடையே உண்டு! அந்தத் தனித்துவமான ரசனை உணர்வுகளை வளர்ப்பதும் வெறும் வியாபார ரீதியான நிணிப்புக்குக் கெதிராகப் போராடுவதுமே மல்லிகையின் தனிப் பெரும் இலட்சியமாகும்.

நீங்கள் எங்கள் நாட்டில் வாழும் எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்திருப்பீர்கள்; அல்லது எங்கள் நாட்டு அறிஞர்களைப் பொது இடங்களில் கண்டு, அவர்களது பேச்சுகளைக் கேட்டிருப்பீர்கள். இவர்களது அறிமுகத்தினால் ஏற்பட்ட மறக்க முடியாத சம்பவங்கள் ஏதாவது உண்டானால் துணிந்து அதை எழுத்தில் வடித்து அனுப்புங்கள்.

எங்கேயோ எப்பொழுதோ படித்த அல்லது நடந்ததாவது ரசனையான விஷயங்கள் இருக்குமானால், அதை நம் மல்லிகைக்கு விவரங்களோடு எழுதுங்கள்.

கதை, கட்டுரை, கவிதைகள் எழுதும் நண்பர்கள் தாராளமாக மல்லிகையுடன் தொடர்பு கொள்ளலாம். தரமானவைகள் நிச்சயம் பிரசுரிக்கப்படும்.

இவ்வளவும் ஏன் உங்களிடம் எதிர் பார்க்கிறோமென்றால், எமது யாழ்ப்பாணத்தைக் கலை இலக்கியப் பாலைவனம் எனச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யாரோ ஒருவன் சொன்னானும்! அதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நாம், இன்னும்! இதைச் செயல் மூலம் மறுப்பது நமது முதற் பெரும் கடமை.

இந்த அவச்சொல்லை வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் இல்லாமல் அழிப்பதற்கு எமது நாட்டிலேயே மிகச் சிறந்த சிந்தனைகளும் படைப்புக்களும் தோன்ற வேண்டும். நமது நாட்டவர்களே அதை ரசிக்க வேண்டும்; பாராட்ட வேண்டும்; மதிக்க வேண்டும்!

இந்த மகத்தான இலக்கிய யாத்திரைக்கு நீங்களும் தயாரென்றால் — பாதை தவற மாட்டீர்கள் என்றால் — இவிமேல்தான் உங்கள் கன்பொறுப்பும் இருக்கிறது! அத்துடன் கடமையும் இருக்கின்றது.

மீண்டும் சத்திப்போமே—

ஆசிரியர்.

“ ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம்—கவி
யாதியினைய கலைகளில்—உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர்—பிறர்
ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவார்”

கொடி 1

மலர் 10

ஒகஸ்ட் 15—1967

ஈழத்துப் புத்தகங்களை வாங்குங்கள்!

இலங்கை மக்களைப் பார்த்துத்தான் ஈழத்து எழுத்தாளன் இந்தக் குரலை வைக்கிறான், சொல்கிறான். மேலை நாடுகளில் எந்த ஒரு நாட்டிலும் கூட எங்கள் நாட்டுப் புத்தகங்களை வாங்குங்கள். என அந்த அந்த நாட்டு எழுத்தாளர்கள் கேட்பதில்லை. ஏன் பக்கத்தே உள்ள தமிழ் நாட்டிலும் அங்குள்ள எழுத்தாளர்கள் எங்களது புத்தகங்களை வாங்குங்கள் எனக் கேட்டுக் கொள்வதில்லை. அப்படி இருந்தும் மேல் நாட்டில் இலட்சக் கணக்கான புத்தகங்கள் விற்பனையாகின்றன. அதேபோல ஆயிரக்கணக்கான புத்தகங்கள் தமிழ் நாட்டிலும் இன்று விற்பனையாகிக் கொண்டு இருக்கின்றன. காரணம் தங்கள் நாட்டில் வெளியாகும் புத்தகங்களை வாங்குவது, படிப்பது தமது தேசியக் கடமைகளில் ஒன்று என அம் மக்கள் நினைத்துச் செயல்

படுகின்றனர். இது பாராட்டப் படக்கூடிய அம்சந்தான். துரதிஷ்ட வசமாக ஈழ நாட்டில் வாழும் எழுத்தாளன்தான் எமது புத்தகங்களை வாங்குங்கள் எனக் கோஷம் எழுப்ப வேண்டிய நிலையிலுள்ளான். அப்படி இருக்கிறது நமது நிலை. தமிழ் நாட்டில் இருந்து வரும் குச்சிலிப் புத்தகங்கள், திடர்ப் படைப்புக்கள், சினிமா இலக்கியங்கள், துப்பறியும் நவீனங்கள், நச்சுக் கருத்துக்களைத் தாங்கி வரும் நூல்கள் போன்றவை ‘மட்ராஸ்’ முத்திரையுடன் கடல் கடந்து வந்திறங்கிய உடனேயே கடச்சுட விற்பனையாகும் கண்ணராவிச் சூழ் நிலையில் இன்றைய ஈழத்து எழுத்தாளன் வாழவேண்டி இருக்கின்றது. பல காலம் சிரமப்பட்டு, சிந்தித்து, எழுதி, பல நெருக்கடியான நிலைமைகளுக்கு மத்தியில் இங்குள்ள ‘எழுத்தாளன்’ தனது நூலை வெளியிடுகிறான். வெளியிட்ட பின்னர் தான் பொருளாதாரப் பிரச்சனை அவனை ஓட ஓட விரட்டுகின்றது. ‘சும்மா இருக்காமல் ஏன்தான் புத்தகத்தை வெளியிட்டேனோ, எனச் சிலர் மனமொடிந்து கூறுவதுமுண்டு. அதே நேரம் தரமற்ற இறக்குமதிச் சரக்குகள், தமது மேனாமினுக்குக் கவர்ச்சியை வேசையைப்போலக் கூச்சமின்றிக் காட்டி எமது வாசக வட்டாரத்தின் நெஞ்சை நச்சுப் படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

நமது நாட்டில் வெளி வருபவை தரமற்ற புத்தகங்கள் என யாராவது அலட்சியம் செய்து வாங்காமல் விட்டால் நமக்கு அதில் ஆட்சேபனையில்லை. தரமற்றவைகள் எங்கிருந்து வந்தாலும் அவை ஒதுக்கப்பட வேண்டியது நியாயம்தான். ஆனால், ஈழத்தில் நிலைமை தலைகீழாக இருக்கின்றது. அழுக்குத் தனமானதும் கீழ்த்தர உணர்ச்சிகளுக்குத் தீனி போடுவதும் கண்ணியமானவர்களால் தொடவே அருகதையற்றவையுமான இறக்குமதிச் சரக்குகளே இங்கு சீக்கிரம்

விலையாகும் துர்ப்பாக்கியமான நிலையில்தான் நமது நாடு இன்று இருக்கின்றது.

மாறாக நீண்ட நெடுங்காலமாக மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளின் பின்னணியுடன் சிந்தித்துச் சிந்தித்து, வெகு கால இலக்கிய அநுபவங்களின் ஒத்துழைப்புடன் எந்த வித வரும்படியையும் எதிர்பார்க்காமல் தானே விரும்பி எற்றுள்ள கஷ்ட நிஷ்டிரங்களையும் மனத்தே தாங்கிக் கொண்டு, கனமான—தரமான—காத்திரமான விஷய உள்ளடக்கங்களை சிறு கதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள், நாடகங்கள் மற்றும் இலக்கிய சம்பந்தமான நூல்களை வெளியிட்டு விட்டு எழுத்தாளன் பழங் கணக்குப் பார்க்கின்றான். ஆடிக் கொன்று ஆவணிக்கொன்று என ஏதோ சில புத்தகங்கள் விற்பனையாகின்றன. மற்றும்படி இதைப்பற்றிக் கவலைப்பட நமது நாட்டில் அவனுக்கு நாதியில்லை. பெரு மக்கள், படித்த கூட்டத்தினர் என்பவர்களுக்குத் தான் அந்நிய நாடுகள் இருக்கவே இருக்கின்றன. எழுதியதுடன் வெளியிட்ட கவலையும் சேர்ந்து எழுத்தாளனைத் தலையில் கை வைக்கும்படி செய்து விடுகின்றது.

கடந்த எட்டு ஆண்டுகளுக்கிடையில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இலக்கியத்தின் பல துறைப்பட்ட புத்தகங்கள் இங்கு வெளியாகியுள்ளன என்ற தகவல் இங்கு எத்தனை பேர்களுக்குத் தெரியும்? புத்தகங்களின் பெயர்கள் கூட இங்குள்ளவர்களுக்குச் சரியாகத் தெரிந்திருக்குமோ என்பது கூடச் சந்தேகந்தான். 'கற்புக்கரசிகளாய் வாழ்வது எப்படி' எனத் தமிழ் நாட்டு மூன்றாந்தரச் சினிமா நடிகையின் பொன் மொழிப் பேட்டிக் கட்டுரையை இலக்கியத் தரமான குடும்பச் சஞ்சிகைகளில் படித்து, அதன் பூராத் தகவல்களையும் சொல்லிச் சொல்லி, மாடு அசை போடுவது போல இத்தகவல்களை அசைப் போட்டுப் போட்டு ரசிக்கும் ஈழத்து வாசகனுக்கு ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் யார், யார்? எனத்

தெரிந்திருப்பது கூட நியாயமில்லைத் தான்! ஆனால் தம்மைப் படித்தவர்கள் எனச் செரீஸ்லிக் கொள்ளும் ஒரு சிறு கூட்டத்திற்கும் கூட இப் பெயர்கள் தெரியவில்லை என்று சொல்லும்போது யார் யாரை நொந்து கொள்வது? இப்படியான பாமரத்தனமான—வேறு பாஷையில் சொல்லப்போனால் கஞ்சாப்போதை ரசனைக்கார—வாசகர் கூட்டத்தைத்தான் நாம் இங்கு காணுகின்றோம் என வெறுப்பு நிறைந்த ஆத்மக் கசப்புடன் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றோம். இந்த நாசகரமான அழிவு ரசனைக்கு நமது இளந் தலைமுறையினரைப் பக்குவப்படுத்தியவர்கள் தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகை வணிகக் கும்பல்கள் தான் எனவும், நமது வாலிபர்களின் இப் பெலவீனங்களையே தமது வர்த்தகச் செழிப்பின் இரகசியங்களாகப் புரிந்து கொண்டுள்ள இச் சுரண்டும் கூட்டம் நமது நாட்டை மேலும் மேலும் தமது வேட்டைக் காடாகவே கருதிச் செயலாற்றி வருகின்றன எனவும் நெஞ்சை நிமிர்த்திக் குற்றஞ் சாட்ட விரும்புகின்றோம்.

இங்குள்ள பாமரத் தனத்தை எதிர்த்தும் கடல் கடந்து வந்து நமது தேசத்தை வியாபாரச் சந்தைக் கடையாக்கி சுலபமாக லாபம் சம்பாதிக்க கலை இலக்கியங்களின் பெயரால் முனையும் சூதாடிகளை எதிர்த்தும் இரு முனைகளில் போராட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இந் நாட்டு எழுத்தாளன் தலையில் சுமந்துள்ளது. இதற்கு அவனுக்கு ஒரேயொரு ஆயுதம் உண்டு. அது தான் அவனது சகல சொத்துக்களுமான பேனா முனை.

இந்தப் போராட்ட எழுத்தாளர்களின் கருத்துக்களையும் கற்பனைகளையும் தாங்கி வெளிவந்தவைதான் வேலை குறிப்பிட்ட நூற்றுக்கதிகமான புத்தகங்கள், இவை எழுத்தாளரின் சிருஷ்டிகள் மாத்திரமல்ல, நமது வாளைச் சேனைப் பேப்பர், நமது அச்சுக்கூடத் தொழிலாளிகள், நமது ஓவியர், புளக் மேக்கர் போன்ற

நம்முர்ச் சாதனங்களும் உழைப்புந்தான் இன்று புத்தகங்களாக மார்க்கட்டில் உலாவுகின்றன. நமது புத்தகங்கள் விற்கப்படும் போது நமது தொழிலாளர்களில் ஒரு சிலரின் வயிற்றிற்கும் சோறு போட நினைக்கின்றான் இந்த நாட்டுப் படைப்பாளி!

‘ஒரு நாட்டு இலக்கியம் சீரழிகின்றது என்றால் அந்த நாடே சீர் குலைகின்றது என்பதே அர்த்தம்’ என ஒரு அறிஞன் சொன்ன வாக்குக்கேற்ப, நமது நாடே சீரழிந்து போய் விடுமோ எனப் பயப்பட வேண்டியுள்ளது. நமது சகோதரச் சிங்கள மக்கள் நாடகம், இலக்கியம் ஓவியம், சினிமா போன்ற நவீன கலைகளில் மிகத் துரிதமாக முன்னேறி வருகிறார்கள். மிக்க மகிழ்ச்சி எமக்கு. இப்படி இறக்குமதிக் கலைகளை நம்பி நம்பி நாம் காலத்தை ஒட்டினால் கால் நூற்றாண்டுகள் அவர்களை விட நாம் பின் தங்கி விடுவோமோ என நாம் அச்சப்படுவதில் நியாயமுண்டு. அதற்கு ஒரு உதாரணம். சில வருடங்களுக்கு முன்னர் புயல் அடித்தது. தலைமன்னார் தனுஷ்கோடி பாதை துண்டிக்கப்பட்டது. தமிழகத்து இலக்கியங்களும் புத்தகங்களும் போக்கு வரத்து இல்லாமல் பல மாதங்கள் தடைப்பட்டுப்போய் விட்டன. நமக்கென தனியான ஒரு கலை இலக்கிய அத்திவாரத்தை நாம் இங்கு கொண்டிருந்தால் புயல் நமது கலை இலக்கியங்களைத் துண்டித்திருக்குமா; நீண்ட நெடுங்காலமாக ஏற்றி இறக்கும் பொருள்தான் கலை இலக்கியம் என நம்மை நாமே எமாற்றி வந்திருக்கிறோம் நாம், இது மாற வேண்டும், மாற்றப்பட வேண்டும்.

இதற்கு முன்னோடியாகத்தான் ஈழத்து எழுத்தாளன் குரல் கொடுக்க ஆரம்பித்தான். இதைக் கேட்ட சிந்திக்கும் நல்லெண்ணம் படைத்த நல்லவர்கள் எழுத்தாளன் குரலுக்கு மதிப்பளிக்க முன்வந்தனர். அவர்களில் முதல்வர்தான் உள்ளூராட்சி மன்ற உதவி ஆணையாளர் திரு. மாணிக்கவாசகர் அவர்கள். அவரது ஆணையால் இன்று உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் ஏராள

மான ஈழத்துப் புத்தகங்களை வாங்குகின்றன. இலக்கிய உலகம் திரு. மாணிக்கவாசகர் பெயரை இன்று மதிப்புடன் கௌரவிக்கின்றது. மற்றும் கல்லூரி அதிபர்களும் இன்று இந்த ஆக்க பூர்வமான தேசியக் கோரிக்கைக்கு உதவி புரியமுன் வந்துள்ளனர். இதுவும் மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்திதான். இது மாதிரிப் போதாது ஒரு நாட்டின் சரித்திரத்தையே மாற்றுவவர்கள் சாதாரணப் பொதுமக்கள் தான். அவர்கள் இதைக் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கே ஈழத்து எழுத்தாளன் திரும்பவும் திரும்பவும் தனது நியாயமான கோரிக்கையைச் சமர்ப்பிக்கின்றான். ‘ஈழத்துப் புத்தகங்களை வாங்குங்கள்; பரிசளியுங்கள்; வாங்காதவர்களையும் விலை கொடுத்து வாங்கும் வண்ணம் ஊக்கப்படுத்துங்கள்!’

மல்லிகை
ஆசிரியர்: ஓபலினி ஜீவா

கலை இலக்கிய மாத இதழ்

60. கிஸ்தாபியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்

ஈழத்திலுள்ள
சிறந்த எழுத்
தாளர்களும் விமர்
சகர்களும்; கலை
ஞர்களும் மாதா
மாதம் தொடர்ந்து
எழுதுவார்கள்.

சகாப்தத்தின்

உணர்ச்சிகள்

ஜனவரி மாதம் 'பூத் ரெவ்யூ' என்ற பத்திரிகையின் சார்பில் கூட்டப்பெற்ற நிருபர்கள் மகாநாட்டில் புகழ்பெற்ற சோவியத் கவிஞரான ராபர்ட் ரொஷ்தெஸ்தவன்ஸ்கி தான் அண்மையில் இயற்றிய நான்கு கவிதைகளை வாசித்துக் காட்டினார். அவை இந்தியாவில் பிரசித்தமான அறிஞரான மரிபம் சால் கானிக் என்பவரால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

"ஒரு மனிதன் பிறந்திருக்கிறான்" "முப்பதாம் நூற்றாண்டுக்கு எழுதிய கடிதம்" "ஊசியிலேப் பூக்கள்" "வீறு" என்ற அந்த நான்கு கவிதைகளும் வெருவாகப் பாராட்டப்பெற்றன. குறிப்பாக "ஊசியிலேப் பூக்கள்" என்ற கவிதையில் கவிஞர் தனது பிறந்த அகமான சைப்பிரியாவின் நுண்ணிய அழகிய மலர்களை அம்புதமாக வருணித்திருக்கிறார். அந்த அழகு பற்றிச் சொல்லத்தான் முடியுமே தவிரக் காட்டவா முடியும்? அந்த இனிய நீண்ட கவிதை, கவிதையைக் கவிதைமுறையிலேயே தான் காட்டமுடியும் என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. "நான் டிசம்பர் மாதம் 27-ம் திகதி இந்தியா

வுக்கு வந்தேன். இங்கு வருவதற்குச் சற்று முன்பாக எங்கள் நாட்டில் நான்கள் "கவிதைத்திருநாள்" கொண்டாடினோம். அது ஒரு புதிய நிகழ்ச்சி. அது பதினான்கு நாட்கள் நடைபெற்றது. டிசம்பர் 25-ம் திகதி பதினாலாயிரம் மக்கள் கூடி ஒரு இரவு முழுவதும் மாஸ்கோவில் கவிதைத் திருவிழாவை ரசித்து மகிழ்ந்தது கண்டு வியப்பால் நான் அசந்துபோனேன்" என்று ராபர்ட் ரொஷ்தெஸ்தவன்ஸ்கி நிருபர்களிடையே பேசுகையில் குறிப்பிட்டார்.

தனது 'வீறு' என்ற கவிதையைப் பற்றிக் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்குப் பதிலளிக்கையில் அவர் கவியனை, குறிப்பிட்ட கவிதையை இயற்றும்படி எது தூண்டுகிறது. என்று கூறுவது மிகக் கடினம். ஆனால் அது நாம் வாழும் சகாப்தத்தின் உணர்ச்சிகளின் ஆற்றல் காரணமாகவும் மிகக் கால அரசியல் இயக்கங்களின் ஆற்றல் காரணமாகவும் இருக்கும் என்று கூறினார்.

ராபர்ட் ரொஷ்தெஸ்தவன்ஸ்கி என்றும்புகழ் மிக்க இக்கவிஞருக்கு இன்னும் முப்பது வயதுகூட நிறைவெய்தவில்லை. ஏறத்தாழ பத்தா

ண்டுகளுக்கு முன் சோவியத் நாட்டு இளங்கவிஞர்களின் முதன்மையானவர் என்று புகழ் பெற்ற இக்கவிஞர் இன்று வாஸ்சென்ஸ்கி, பெய்நெஷன்கோவ் ஆகிய பிரசித்தமான சோவியத் நாட்டுக் கவிஞர்களது கீர்த்தியுடனும் கவிதைத் தரத்துடனும் சரிக்குச் சரியாக உயர்வு பெற்றுவிட்டார்.

இன்றைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த அவ்விரு சோவியத் கவிஞர்களையும், ஏனைய கவிஞர்களையும் போலவே இவரும் மாயாகோவ்ஸ்கியின் கவிதைகளிருந்தே தனது கவிதா ஆவேசத்தைப் பெற்றார்.

வால்ட் லீட்மன், கார்சியா லோர்கா, பெர்த்தோல்ட் பிரசுட் ஆகிய மாண்புமிக்க கவிஞர்களின் ஆர்வம்நிறைந்த ரசிகரான ரொஷ்தெஸ்தவன்ஸ்கியின் உணர்ச்சிமயமான ஆவேசமிக்க கவிதைகள் அணியழகு நிறைந்து வளமையுடன் பொலிகின்றன. தனது கவிதைகளுக்கான கருப்பொருளை முற்றிலும் மாறுபட்டதாகவும், தனித்த போக்குடனும் துட்பம் மிகுந்த முறையிலும் தேடிப்பெற்று உண்மையான கலையழகும் அணியழகும் கொண்டதாக அவற்றைப் படைப்பது இவருக்குள்ள தனிச்சிறப்பாகும்.

கடந்த எட்டாண்டுக் காலத்தில் ரொஷ்தெஸ்தவன்ஸ்கியின் பத்துச் சிறிய கவிதை நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. 'மிதக்கும் சோலை வழி' "முப்பதாவது நூற்றாண்டுக்கு எழுதிய கடிதம்" "ஆவியின் வேட்கை" என்பவை மிகப்

பெயர்பெற்ற கவிதைகளிற் சில. இவைகளில் "முப்பதாவது நூற்றாண்டுக்கு எழுதிய கடிதம்" என்ற கவிதை இவர் அண்மையில் இயற்றியது. ரொஷ்தெஸ்தவன்ஸ்கியின் கவிதைகள் பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. சமீப காலத்தில் இவரது இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புகள், இங்கிலாந்திலும், அமெரிக்காவிலும் ஆங்கில மொழியில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

'ஆவியின் வேட்கை' என்ற இவரது புகழோங்கிய கவிதை கடந்த இரண்டாவது உலகப்போரும் போரிட உயிர் நீத்தவர்களில் புனித நினைவுக் காணிக்கை. சோகத்தவிப்புமிக்க அற்புதப் படைப்பு. ரஷ்ய நாட்டின் பிரபலமான இசையமைப்பாளர் திமிட்ரி காபெல்வ்ஸ்கி இக்கவிதைக்கு இசையமைத்திருக்கிறார்.

கடந்த டிசம்பர் மாதம் டில்லி தர்பார் ஹாலில் நடைபெற்ற அகில இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் ஆரவது மகாநாட்டின் சார்பில் அமைக்கப்பட்ட சர்வதேசக் கவியரங்கில் கவிஞர் ரொஷ்தெஸ்தவன்ஸ்கி கலந்துகொண்டு தனது ஆவியின் வேட்கையின் ஒருபகுதியை ஆர்வமிக்க ரசிகர் முன்னிலையில் இசைத்துக் காட்டினார். அப்போது ஆற்றல்வாய்ந்த உருதுமொழி வசன நடையிலயைந்த இவரது கவிதையின் மொழிபெயர்ப்பு ஒன்று புகழ் பெற்ற உருது கவிஞரான சர்தார் அலி ஜாப்ரியால் இவருக்குப் பரிசாகத் தரப்பட்டது.

[பின் வருவது ராஷ்தேஸ்தவென்ஸ்யெயின் 'ஆவியின் வேட்கை' என்ற கவிதையின் தமிழாக்கம். மொழிபெயர்ப்பு: "கவிதை என் கைவாள்" தொகுப்பிற்காக இவ்வாண்டு நேரு பரிசு பெற்ற கவிஞர் கே. சி. எஸ். அருணாசலம்]

ஆவியின் வேட்கை

மையனைய இருளிடையே மறைந்து நின்று
மானுடனே உன்மனதை அழைத்தோம் கேளாய்!

வையகத்தில் உன்போல மனிதராக
வாழ்ந்திருந்து பேரழிவு விளைக்க வந்த
வெய்யகொடும் போரிலிலே சாவின் கையிலே
விதிமுடிந்த உன்முன்னோர் பேசுகின்றோம்
ஐயநீ எமைக்கண்டு அஞ்சல் வேண்டாம்
அகத்திலிலே எமதுமொழி அமையக் கொள்க!

வனம்அடங்கி நிலவுகிற மவுனம் மீறி
வாயடங்கி இசைமறந்து தவழ்ந்து செல்லும்
பனியருவி தரும் மோன மயக்கம் தாண்டிப்
பாய்ந்துவரும் எமது குரல் ஒலியைக் கேளாய்!

கனவிலிலே வந்துவது கண்ணில் நின்றோம்
காற்றோடு காற்றான எமது வாழ்வின்
நினைவடங்க மாட்டாத நெஞ்சம் கொண்டுள்
நெஞ்சுடனே பேசுவது நிலைக்க வேண்டும்!

சிவந்தஇதழ் மலர்ந்திருக்கும் ரோஜாப் பூவில்
தேங்குகிற நறுமணத்தை இழந்து விட்டோம்!
தவழ்முகிலின் வழிமறிக்க நிமிர்ந்து நின்று
தலையசைக்கும் பசுந்தருவின் தன்மை காணோம்
உவத்திலிது வாழ்ந்துமகிழ்ந் துலவி வந்த
உலக எழில் உணர்ச்சிக்களை இழந்தோம் நாங்கள்!

நவநவமாய்ப் பெருவனப்பில் நாளும் தோன்றும்
நாவிலத்தைக் கையசைத்து விடையுள் கொண்டோம்!
புள்ளினங்கள் நலம்தானோ? காங்க வின்றிப்
பூவுலகில் அவைமுன்போல் இசைப்ப துண்டோ?

கள்ளனைய கனிவழங்கும் 'செர்ரி'த் தோட்டம்
கண்குளிரப் பூத்திடுதோ நாங்க வின்றி?
வெள்ளியென உருகிவரும் நதிகள் இன்னும்
வெளிச்சமுடன் ஓடிடுதோ நாங்க வின்றி?
உள்ளத்தில் கனலூற மேகக் கூட்டம்
உயர்வானில் மிதத்திடுதோ நாங்க வின்றி?

மரகதம்போல் பசுமைநிறம் கொண்டு கண்ணை
மயக்குகிற புல்வெளியை மறத்தோம். ஓங்கும்
தருக்களதரும் பேரழகை முத்து முத்தாய்ச்
சாய்த்தகதிக் கழனிகளை மறந்து விட்டோம்

திருவளரும் மண்ணுலகில் அவற்றை யெல்லாம்
திரும்பஇனித் துய்ப்பதற்கே செல்ல மாட்டோம்!

உருக்கம் நிறை சோக இசை கேட்டு நாங்கள்
உணர்ச்சிவசம்படும்பேறு இனிமேல் இல்லை

வான்வெளியில் மேக இனம் மிதக்கும் அந்த
வரிசையிலே பறந்துவரும் பறவைச் சாதி
தேன்துழையும் இசையிலும் நாங்க வின்றி
என்றாலும் திரும்பியினி உலகம் செல்லோம்!

மோனம்திறை அண்டவெளி முகடு சோர
முடுகிவரும் காற்றுடனே முகில்கள் கொஞ்ச
வேனில்வரும் மழைசிதறும் குளிர்த தென்றல்
விளைத்தமணிக் கதிர்கவிடை ஊஞ்ச லாடும்!

காலம்தன் வேகத்தில் தயக்கம் காட்டிக்
காத்திருக்கும் கதையில்லை வழக்கம் போலக்
காலவரும் பொழுதுவிழும் இரவு வானம்
காயாம்பூப் போன்றொளிரும் முடிவே இல்லை!

ஞாலத்தில் வாழ்கின்ற நீங்கள் இந்த
நடப்புவிதி தலையறிந்து சகித்தல் வேண்டும்
சீலமிகு மானிடத்தின் சாதி எல்லாம்
சேர்த்தினைந்து அதன்வழியே செல்லல் வேண்டும்!

எனது இனிய மேரி ஆனுக்கு

பைரன் பிரபு

தமிழில் — எஸ். ஜெயபாலன்

(பைரன் பிரபு ஆங்கிலக் கவிஞர்களுள் மிகப் பிரபல
மானவர் அவருடைய பாடல்களைப் போல உணர்ச்சி
கொந்தளிக்கும் பாடல்களைக் காண்பதரிது. அவர்
உண்மையிலேயே காதலில் தோல்வி கண்டபோது எழு
திய கவிதை இது)

வாழ்க நீடு போய்வா நீ
வணக்கம் என் இனிய மேரி
பாழும் விதியின் கரம் நம்மை
பக்கம் ஒன்றுத் தள்ளியதால்
தாழா வழியில் போகின்றேன்
தனியே போய்வா என் மேரி
நாளாய் பொழுதாய் உன்வதனம்
நலமாய் வாழும் என் நெஞ்சில்!

சோதிச் சுடராய் என் உள்ளே
சுட்டுப் பொசுக்கும் பிரிவுக்கு
ஆதி தொட்டுக் காதலரின்
அனைத்து உணர்வும் ஈடில்லை
பாதியாக்கி எனைவாட்டும்
பாவை மேலாம் என்காதல்
ஓதும் காமன் பேரருளும்
ஒப்பில் புனித மென்காதல்

போகும் உயிரே உன்அமைதி
போகச் செயல்நான் செய்வேனோ?
பாகாம் இனிய உன்மகிழ்வு
பாழாச் செய்கை நினைப்பேனோ?
ஆகா உயிரே என் நெஞ்சில்
அழலும் காதல் எழிற்சியினால்
சாகா துனது நட்பொன்றே
சாலப்போதும் போய்வாநீ!

எந்தன் இதயம் தனில் ஊறும்
இனிய நட்பை இவ்வுலகில்
வந்தகோடி மானிடரும்
வருவோர் தானும் காண்பாரோ?
சொந்தம்நாடி நாழமெலாம்
சூடாய் குருதி ஓடும்வரை
அந்த நட்புக்கென்னிதயம்
ஆலய பூசை செய்திடுமே!

புனித மலராம் மேரிதனை
புன்மை சேரா வணம் காக்க
இனிய சொர்க்கம் ஆழிறைவன்
இகத்தைக் குனிந்து நோக்கானோ?
இனிதில் அதிர்ஸ்டப் புறக்கணிப்பு
இளையாள் இதயம் சேறாக
வனிதை மகிழ்வுக் கடல்நீச்சில்
வாட்ட அலைகள் மோதற்க

“போய்வா நன்றே” வேதனையில்
புழுங்கி மீண்டும் எதுசொல்வேன்
“போய்வா கண்ணே மகிழ்வாக”
புனிதையே பிரியாவிடை இஃது
பாயும் குருதி தொடரும்வரை
பாழும் இதயம் துடிக்குவரை
தோயும் உந்தன் செயல் எல்லாம்
தோன்றும் தோன்றும் என்னெஞ்சில்!

(நந்தி ஒரு டாக்டர்; M. B. B. S. தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் டாக்டர் ஒருவர் இலக்கியத் துறையில் ஈடுபட்டிருப்பதும் இலக்கிய உலகில் மிக நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருப்பதும் ஈழத்தில் மாத்திரம்தான் எனத் துணிந்து கூறுவதில் தப்பொன்றுமில்லை. இது சமக் கெல்லாம் பெருமைதரும் செய்திதான். நமது ஈழத்து இலக்கியத்திற்கும் செழுமைதரும் விஷயங்கூட தமிழகத்தில் புரசு. பாலகிருஷ்ணன் என்பவர் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழில் சிருஷ்டித் துறையில் படைப்பு இலக்கியங்கள் செய்து வந்துள்ளதை நாம் மறக்கவில்லை. அவர் ஒரு டாக்டர் தான். ஆனால் நீண்டகாலமாக அவர் எழுதுவதில்லை. இலக்கிய உலகில் அவரது பெயர் இன்று இல்லாமல் போய்விட்டது அவரது எழுத்துத் தொடர்பும் அற்றுப்போய்விட்டது. எனவே டாக்டர் நந்தி ஒருவர்தான் தமிழ் எழுத்துத் துறையில் இன்று நிலைத்துநின்ற எழுதி வரும் எழுத்தாள டாக்டராகும்.

இவர் இன்று வைத்தியக் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகக் கடமை பாற்றுகின்றார். எப்போதோ ஒரு நாள் இலங்கையின் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் சில டாக்டர்கள் ஒருங்கு கூடி ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றிச் சர்ச்சை செய்வார்களானால் அதற்கு இன்று நந்தி அவர்கள் இட்டுள்ள அடி அத்திவாரம் தான் காரணமாக அமையும் என்பதை அவரைப் புரிந்தவர்கள் தெரிந்து கொள்வார்கள். அல்லது டாக்டர்கள் அவரைப் புரிந்தவர்கள் தெரிந்து கொள்வார்கள். அல்லது டாக்டர்கள் மத்தியில் பல எழுத்தாளர்களோ கலைஞர்களோ தோன்றுவார்களானால் அதற்குரிய காரணத்தை நாம் சொல்லித்தான் நீங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதில்லை.

டாக்டருக்குத் தொழில் முறைத் தொடர்புகள் பலவுண்டு. நட்பு லட்டாரமும் எழுத்தாளர்களை விட விரிந்தது; பரந்தது. பொதுவாக இந்த காட்டு டாக்டர்கள் போகும் பாதையிலேயே — தாமுண்டு. தமது வேலையுண்டு என்ற முறையில் — அவர் சென்றிருக்கலாம். தட்டிக் கேட்க நாம் யார்...? ஆனால் அவர் அப்படியும் போகக் கூடியவரல்ல. காரணம் உடற்பிணி போக்கும் டாக்டர் மாத்திரமல்ல அவர். அவர் ஒரு கலைஞர். அவரது உள்ளம் ஒரு எழுத்தாளன் உள்ளம், 'எனவே டாக்டராக இருந்தாலும் அவரால் எழுதாமல் இருக்க முடியவில்லை

அதற்காகத்தான் இந்த காட்டு மக்கள் அவரை மதிக்கிறார்கள்; எழுத்தாளர்கள் கொள்கிறார்கள். வித்துவான் வேந்தரை ஈழத்து நூல் களைத் தீயிலிடவேண்டும் எனப் பண்டிதக் கோஷமெழிப்பியபொழுது எந்த எந்தப் புத்தகங்களை நெருப்பிலிட வேண்டுமெனத் திருப்பிக் கேட்டவர் அவர். அந்தத் துணிச்சலான இலக்கிய நெஞ்சம் இவரது நெஞ்சம்.

M. O. H. ஆகவும், J. M. O. வாகவும் பாழ்ப்பாணத்தில் பதவி வகித்த சிவஞான சுந்தரத்தைச் சகலருக்கும் தெரியும். ஆனால் டாக்டர் நந்தியாகத்தான் மக்கள் மனதில் அவரது பெயர் கிலைத்து நிற்கின்றது.

ஒரு கலைஞனுக்கு இதை விட வேறென்ன தேவை?

சென்ற ஆண்டு நாவலுக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்ற நந்தி அவர்கள் குழந்தை உள்ளம் படைத்தவர்; பண்பு நெஞ்சம் கொண்டவர். எழுத்தாளர்களைத் தமது ஒரேயொரு சகோதரனையும் ஒரே ஒரு சகோதரியையும்விட அதிகமாக நேசிக்கும் உயர்ந்த மனப்பான்மை படைத்தவர். எங்கு சென்றாலும் எழுத்தாளர்களின் சுக துக்கங்களை மை படைத்தவர். எங்கு சென்றாலும் எழுத்தாளர்களின் சுக துக்கங்களை அன்புடன் விசாரிப்பவர். தன்னை டாக்டர் எனச் சொல்லிக்கொள்வதைவிட எழுத்தாளன் எனச் சொல்லிக்கொள்வதில் மிக்க பெருமிதம் கொள்பவர். இப்படியான இலக்கிய நண்பர் கெட்டம்பர் 19-ம் திகதி மேற்படிப்புக்காக இங்கிலாந்து பயணமாகிறார். அவரை இந்த நாடுறக் காது, நல்ல உள்ளங்கள மறக்காது என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன். அன்னாரைக்கொளவிக்கும் முகமாக அவரது படைத்தை மல்லிகை அட்டைப் படமாகத்தாங்கி வருவதில் பெருமிதம் கொள்குகின்றது. ஈழத்து எழுத்தாளனே! உங்களுக்குச் சகல நன்மைகளும் உண்டாகட்டும். சென்று வாருங்கள்.) — டொமினிக் ஜீவா

1963-ம் ஆண்டு என நினைக்கிறேன். நான் அப்பொழுது மருத்துவ தாதியர் பயிற்சி மாணவியாக இருந்தேன்.

எங்களுக்கு 'முதல்தலி' பற்றிய வகுப்பு நடந்து முடிந்தது.

ஆசிரியர் காலஞ்சென்ற மதிப்புக் குரிய திருவாளர் அல்லினஸ் அவர்கள். பாடம் முடிந்தால் பரீட்சை ஒன்று இருக்குமல்லவா? பரீட்சையாளர் யாரோ? அவர் எப்படி இருப்பாரோ? என்னென்ன கேள்விகளையெல்லாம் அந்த மகா

துபாவர் கேட்டுத்தொலைப்பாரோ?
என்கிறுவதும்புமாணவியைப்போல
என் இதயம் படபடவென ப்பயத்
தால் அடித்துக்கொண்டது. பரீட்
சை என வந்து விட்டால் சிறிய
வகுப்பென்ன, பெரியவகுப்பென்ன.
பரீட்சை பரீட்சைதானே!

‘பரீட்சையாளராய் வரப்போகிற
வர் யார் தெரியுமா?’

‘யாராம்.....?’

‘டாக்டர் சிவஞானசுந்தரம் என்ப
ராம்’

‘டாக்டர் சிவஞானசுந்தரமா? சரி...’
‘என்ன சரி? இவர் மிகப்பிரபல
மான ஒருவர். எங்கே சொல்லு
பார்ப்போம்எதில் பிரபலமென்று?’

‘எனக்கென்ன தெரியும்.
அவர் ஒரு டாக்டர் அவ்வளவு
தானே?’

‘பைத்தியக்காரியடி நீ! ராஜேஸ்
உனது அபிமான எழுத்தாளன்
இந்த டாக்டர் சிவஞானசுந்தரம்
என்பவர்’

நான் திகைத்து விட்டேன்.
‘அப்படியானால்..... அப்படியா
னால்.....’

‘டாக்டர் சிவஞானசுந்தரம்
தான் பிரபல எழுத்தாளராகப்
புனைபெயரில் மறைந்திருக்கும்
நந்தி என்பவர்’

என்னால் அடக்கமாக இருக்க
முடியவில்லை. உற்சாகத்தால்தான்

னிக் குதித்துவிட்டேன். நந்தியை
எனக்கு நிறைய நிறையத் தெரியும்.
ஆனால் நந்தி என்ற எழுத்தாளர்
தான் டாக்டர் சிவஞானசுந்தரம்
என்பது எனக்கு ஏற்கனவே தெரி
யாது.

‘ராஜேஸ், உனது அபிமான
எழுத்தாளர் நந்தியை நீ இதுவரை
கேரிலேயே பார்க்கவில்லை’ என்
பது அதிகசயந்தான். இனியென்ன;
கேரிலேயே அவரைத் தரிசிக்கப்
போகிறாய்!’

எனது உயிர்த் தோழிகளின்
உரையாடல் இது. அவர் பிரபல
எழுத்தாளராயிற்றே, என்னகேள்
விகளைக் கேட்பாரோ? என்னென்ன
மாதிரிக் கேட்பாரோ? என் அபி
மான எழுத்தாளர் நந்தி அவர்களைப்
போயும் போயும் ஒரு பரீட்சாதி
காரியாகவா நான் முதன் முதல்
சந்திக்கவேண்டும்? என் இதயம்
பயத்திற்கும் ஆனந்தத்திற்கும்
இடைப்பட்ட நிலையில் நின்று ‘பட்
பட்’டென்று அடித்துக்கொண்டது,
பரவாயில்லை....! எனது அபிமான
துலாசிரியரின் கேள்விகளுக்கு
நான் கெட்டிக்காரத்தனமாகப்பதில்
சொல்ல வேண்டும், நான் அவரி
டம் புத்திசாலி எனப் பேரெடுக்க
வேண்டும்’ என மனதிற்குள் தீர்
மானித்துக் கொண்டேன்.

பரீட்சாதிதகாரியாக நந்தி அவர்
கள் வந்தார்கள். பரீட்சையும் ஆரம்
பமாகியது.

‘‘ARTIFICIAL RESPIRA
TION செய்து காட்டும்’’ பரீட்சை
யாளரின் கேள்வி. செய்தாயிற்று.

‘‘ஊர் என்ன? பேர் என்ன?’’
என்றெல்லாம் விசாரித்தார். ரொம்
பச் சந்தோஷம் எனக்கு! உற்சா
கத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் ‘‘டக்
டக்’’ என்று சொன்னேன்.

‘‘எழுத்தாளர் அப்துல் சமதை
உமக்குத் தெரியுமா?’’

‘‘ஓ நல்லாத் தெரியும். ஆனால்
பேசிப்பழக்கமில்லை’’ இன்னும்
ஏதேதோ கேள்விகளும் பதில்க
ளும்.....

பரீட்சை முடிந்துவிட்டது.

நந்தி போய்விட்டார்.

1964-ம் ஆண்டு வைத்திய
சாணர்கள் கலாசாலை மாணவி
நான். ‘உடலமைப்பியலும் தொழி
லியலும்’ பாடம். எங்களுக்கு விரிவு
ரையாளராக வந்து வாய்த்தவர்
டாக்டர் நந்தி.

பழைய மாணவிகள் எங்களை
யெல்லாம் பயங்காட்டினார்கள்.
அவர் ரொம்ப ரொம்பக்
கண்டிப்பானவராம்; மெத்த மெத்
தக் கோபக்காரராம்; மொத்தத்தில்
அவரொருபயங்கரப்பேர்வழியாம்!

முதன் முதலில் பரீட்சையாள
ராகத் அவரைச் சந்தித்தேன்.

இப்பொழுதோ இரண்டாம்
தடவை வகுப்பு விரிவுரையாளரா
கப் பார்க்கின்றேன். முதன் முறை
பார்த்தபொழுது அவரை ஒரு
தொசிரியராகவே எதிர்பார்த்துக்

கொண்டிருந்ததால் அப்பொழுது
பயமிருக்கவில்லை.

ஆனால் இப்போதோ நந்தி
அவர்கள் வகுப்பாசிரியர் பொறுப்
பான பாடத்தின் பொறுப்புமிகக்
கூசிரியர். நாற்பத்தைந்து மாண
விகளைக் கொண்ட எங்கள் து
வகுப்பு அமைதியாக இருந்தது.
‘ஹேஜுப்பின்’ விழுந்தாலும் சத்
தம் கேட்கும். அவ்வளவு அமைதி.

வகுப்பு நடந்து கொண்டிருந்
தது. ஒரு பேராசிரியருக்குரிய
தனிக் கம்பிரமானதொனி, ஆணிக்
தரமான சொல்லுக்கு. அழுத்தந்
திருத்தமான பேச்சு நடை; அடுத்த
தொரு கேள்விக்கே இடம்வைக்க
முடியாத அறிவுத் திறன் மிக்க
விளக்கங்கள் கொண்ட பாடபோ
தனை. ‘‘மனித உடலுக்குத் தேவை
யான சத்தியை’’ பாடம் இடை
யில் நின்றுவிட்டது.

‘‘மிஸ்...! மூன்றாவது வரிசை
யில் நடுவில் இருக்கும் மிஸ்...!
உம்மைத்தான்!’’

நான் சுற்றி முற்றும் தலை
யைத் திருப்பி பார்த்தேன்.

‘‘என்ன முழிக்கிறீர்? உம்
மைத்தான்!’’

என் குருத்தெலும்பைத்
துளைத்துக்கொண்டு குரல் பாய்ந்
தது,

‘‘நான் தானும்...! நானே தா
னும்...!’’ முழங்கால்சில்லிட மெது

வாக எழுந்து கின்றேன். கைகள் உதறலெடுத்தன.

“கொண்டு வாரும் கொப்பியை”

எழுந்தேன். மெல்ல மெல்ல நடந்தேன். வெட்கம் என்னைப் பிடுங்குத்தின்றது. அத்தனை மாணவியர் கண்களும் என்னில் மொய்த்தபடியே இருப்பதை மனக் கண்ணால் பார்க்கிறேன். நடை தள்ளாடியது.

‘என்ன தவறு செய்தேன்? என்ன பிழை நடந்து விட்டது?’ என்னையே நான் கேட்டுக்கொண்டேன். என் இதயம் தன்பாட்டில் தடித்துக் கொண்டிருந்தது. உதடுகள் ஈரப்பசையற்று வரண்டு போய்விட்டன.

மேடையேறி விட்டேன். அவர் உற்றுப்பார்த்தார்.

கொப்பியைக் காட்டி, “இது என்ன வாசியும்!”

நான் வாசித்தேன் “மனித உடலுக்குத் தேவையான சக்தி” நான்மென்று விழுங்கினேன்.

“முட்டான்”

மேடையே அதிர்ந்தது.

நான் என்ன விரையாட்டுக்கா சக்தி என்று கரும்பலகையில் எழுதினேன்? சக்தி சிவனுடைய மனைவியல்லவா? அது கூடத்தெரியுமா, உமக்கு?”

நான் அவரைப் பரிதாபகரமாகப் பார்த்தேன். எழுத்துப் பிழை செய்துவிட்டேன். கரும்பலகையைத் கூர்ந்து பார்த்துச் சிந்தித்திருந்தால் இந்தத் தவறு நடந்திருக்காது. மடத்தனமாக நான் தான் நடந்துவிட்டேன் என என்னையே நான் நொந்துகொண்டேன்.

கொப்பியை விசி மேசையில் எறிந்தார். “போம் வெளியே!” எனக்கு அழுகையே வந்துவிட்டது. இதயம் அழுதது. “நான் வெளியே போகவா? அல்லது நீர்போகிறீரா?” சுவர்க் கடிக்காரத்தைப் பார்த்தேன். வகுப்பு முடிய மூன்று நிமிடங்கள் இருந்தன. வெட்கமும் வெதனையும் மனதை வருத்த வெறுக்கையோடு இலக்கை வந்த இராவணன்போல் வெளியே வந்தேன்.

அன்றிலிருந்து தமிழை நன்றாகப் படிக்கவேண்டும். தமிழில் சிறப்பாக எழுதவேண்டும் என்ற ஒரு வெறி என் உள்ளத்தில் ஊறி விட்டது.

கந்தியின் மலைக்கொளுந்து வெளிவந்தது. எல்லா மாணவியர் கைகளிலும் மலைக்கொளுந்து இருந்தது. நானும் வரிக்கு வரி வாசித்தேன். ரசித்துப் படித்த என்னால் சும்மா இருக்க முடியவில்லை. மலைக் கொளுந்தை நான் ரசித்த கீதம் பற்றி எழுதவேண்டும் போல எனது மனதில்பட்டது. ஏதோ எழுதினேன். திப்பொழுது ஞாபகமில்லை. அவருக்கு அனுப்பிவிட்டேன்.

வகுப்பு ஆரம்பமாகியது. ஏதும் கேட்பாரோ எனப் பயம் எனக்குள். அவரது பார்வையாரையோ அறிந்து கொள்ளவேண்டும் போலத்தேடியது. கண்டு பிடித்து விட்டார். ஆனால் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவர் ரொம்பவும் கண்ணியமானவர் எனச் சொல்லிக் கொண்டது என் நெஞ்சம்.

முதல் முறை பரீட்சையாளராகவும் இரண்டாந்தடவை விரிவுரையாளராகவும், மூன்றாவதுமுறை ஒரு பேச்சாளராகவும் அவரைக் கண்டேன். எமது கல்லூரி இலக்கிய மன்றத்தில் இலக்கியச் சொற்பொழிவாற்றினார் அவர்.

‘எத்தனையோ விரிவுரைகளை நான் உங்களுக்குச் செய்துவிட்டேன். ஆனால் இலக்கியத்தைப்பற்றி உங்களுக்கு இதுவரை நான் பேசவில்லை. ஏனென்றால் படிப்பிக்கும் போது நான் ஓர் ஆசிரியன். ஈழத்தில் அற்புதமான எழுத்தாளர்கள் எல்லாம் எழுதுகின்றார்கள். இதில் முக்கியமானவர்கள் எல்லாம் எனக்குமிக நெருங்கிய நண்பர்கள், அவர்களது கதை கட்டுரைகளை நீங்கள் தவறாமல் படித்துவர வேண்டும், படிப்பீர்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஏனென்றால் நீங்கள் எனது மாணவிகள். உத்தியோகத்தில் மாத்திரமல்ல, ரசனை உன்னத்திலும் நீங்கள் எனது மாணவிகளாகப் பிரகாசிப்பதையே எதிர்

காலத்தில் உங்களிடம் நான் எதிர் பாட்ப்பதாகும். இங்கும் பல எழுத்தார்வம் உள்ளவர்கள் உண்டு என்பது ஏற்கனவே எனக்குத்தெரியும். அவ்வூர்வத்தைக் குன்ற விடாமல் வளர்ப்பதே நீங்கள் எனக்குச் செய்யும் கைமாறு. இன்னும் ஏதே தோ சொன்னார். அவரது போதனைதான் என்னையும் சிறிது எழுத்தாண்டியது. அன்றிலிருந்து எனது புனைப்பெயராக ‘எழில் நந்தி’ என வைத்துக்கொண்டு ஏதோ எழுதி வருகிறேன்.

நந்தி அவர்கள் பல்கலைக்கழகம் சென்றுவிட்டார். அவரதுகடைசி மாணவிகள் நாங்கள். எங்களது கிலாசாலை அதிபர் அறிவுத்திறனும் மற்றவர்களை மிகத் துல்லியமாக எடைபோட்டு அளந்து வைக்கும் தனிப்பெரும் ஆற்றலும் எழுத்தாளர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் ஆக்கபூர்வமான ஆதரவும் ஒத்துழைப்பும் கொடுப்பவருமான அதிபர் திருமதி வல்லிபுரம் ஒருநாள்தான் னார். “நீங்கள் அவருடைய கடைசி மாணவிகள் இது ஒன்றே போதும் உங்களுக்கு- நீங்கள் உண்மையில் அதிர்ஷ்டசாலிகள்தான்! அவர் மிகப் பெரிய திறமைசாலி, பண்பாளர், மிகவும் மதிக்கத்தக்கவர்” என்றார்.

இதைவிட அவரைப் பற்றி நான் என்ன சொல்வது?

ஒரு நாட்டு இலக்கியம் சேரழிகின்றது என்றால், அந்த நாடும் சீர்குலைகிறது என்பதே அர்த்தம். —கோதே

அன்புள்ள ஆசிரியருக்கு;

மல்லிகை யூலை இதழ் தலையங்கம் படித்தேன். சொல்ல வேண்டிய விஷயத்தை தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் துணிவுடனும் சொல்லி இருக்கின்றீர்கள்.

தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளில் ஈழத்து எழுத்தாளருக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கும் சூழ்நிலை யில்லை. இந்நிலையில் ஈழத்துப் பத்திரிகைகளையும் தென்னிந்திய எழுத்தாளர்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொள்வது மிகமிக அநீதியானது.

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் நிலைமை வேறு. இன்று தமிழகத்து எழுத்தாளர்களுடன் சரிசமமாக நிற்கக்கூடிய சிறந்த எழுத்தாளர்கள் இலங்கையில் இருக்கும் போது ஈழத்து எழுத்தாளர்களுடைய அவமதிக்க முன்கிரர்களே இங்குள்ள சில பத்திரிகையாளர்கள்.

— 'வரதர்'

முதன் முதலில் சந்தித்தேன் பகுதி நன்றாக இருக்கின்றது. நந்தியைப் பற்றிய சந்திப்பு எப்படியிருக்கின்றதென்ப பார்ப்போம். தொடர்ந்து ஈழத்து எழுத்தாளர்களைச்

சந்திக்கும் வாய்ப்பைப் பெறலாம் என நம்புகின்றேன். சிங்களச் சிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்துத் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவது சிறந்த இலக்கியத் தொண்டு. மொழிபெயர்ப்பவர்களைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். ஈழத்தில் வளர்ந்து வரும் கவிஞர்களுக்கு மல்லிகை சிறந்த இடத்தினை நல்கி வருகின்றது.

சரஸ்வதியுகத்தின் பின் மறு யுகம் மல்லிகை யுகமாக அமைய வேண்டும்.

கொழும்பு. — சி. சற்குணம்

தங்களது தலையங்கங்கள் காலத்திற்கேற்றதாகவும், மிக ஆணித்தரமாகவும் இருக்கின்றன. நீங்கள் இன்னும் இப்படியான காத்திரமான தலையங்கங்களைத் தொடர்ந்து எழுதவேண்டும். தீபம், தாமரை இலங்கையில் மல்லிகை போன்றவைகளே இப்படிக்கனமான தலையங்கள் எழுதுகின்றன.

நாவலப்பிட்டி. இர.சந்திரசேகரன்

15-7-67 இதழ் படித்தேன். தலையங்கம் அருமை. ஆனால் நீண்டு போனதால் தொய்ந்து போய்விட்டது.

டது. தலையங்கம் கடுகுபோல இருக்கவேண்டும்.

— யெரி. சண்முகநாதன்

தலையங்கம் படித்தேன். குடாக இருக்கிறது. இதவே இன்று தேவை. எழுத்தாளப் பெருமக்கள் இனி என்ன சொல்லப் போகின்றனர் என்பதுதான் கேள்வி. சிறுகதை எழுதுவது என்பது புடலங்காய் வியாபாரம் என நினைக்கும் பத்திரிகைகள் சிந்திக்கட்டும்.

உரும்பராய் சி. மனோகரி

தொடர்ந்து இப்படியான தலையங்கங்கள் மல்லிகையில் இடம் பெறட்டும். இப்படியான தலையங்கங்களினால் தான் மரத்துப்போய் விட்ட நமது இரசனையை வழிநடப்பீட்டியிலும்.

இந்திராணி ஆனைக்கோட்டை நல்லையா

தங்கை என்ற கதை மனசைத் தாட்டது. மல்லிகை இதழுக்கு இதழ் முன்னேயுள்ளது.

ஹிசைச்சி — ரூ. கணேசன்

தங்களது தலையங்கம் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. ஆசிரியத் தலையங்கங்களில் இந்நாட்டிற்காகக் கவலைப்படுவதாகக் காட்டிக்கொள்ளும் இந்நாட்டுத் தேசியப் பத்திரிகைகள் பகிரங்கமாக அங்கியச் செலாவணி கடல்கடத்து போவதற்கு அனுசரணையாகச் செயல்படுகின்றனர். இனிமேலாவது எங்கள் நாட்டுப் பத்திரி

கைகள் எமதுநாட்டு எழுத்தாளனை மதிக்கத் தொடங்கின்றனவா, பார்ப்போம், உரும்பராய் துரை மனோகரன்

யூலை தலையங்கம் மானமுள்ள எழுத்தாளனைத் தட்டியெழுப்பக் கூடியது. ஈழத்து எழுத்தாளனை இந்நாட்டும் பிரபல பத்திரிகைகள் ஏதோ போடு கட்டையாக எண்ணுகின்றனவே! மல்லிகையின் துணிச்சலையும் நேர்மையையும் உண்டை உள்ளவாறு கூறும் பண்பையும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

அக்வாய் செ. சுந்தரம்பிள்ளை

4-8-67 தின்பதியில் உங்கள் மல்லிகைத் தலையங்கத்தைப் படித்தேன். சுடச் சுடக் கொடுத்தீர்கள். இதுமாதிரியே போது. தொடர்ந்து இப்படியான அதிர்ச்சி வைத்தியங்கள் நமது இலக்கியத்திற்குத் தேவை. முள்ளியவளை க. கந்தையா

நமது பத்திரிகைகளின் ஆசிரிய பிடங்களை அலங்கரிப்பவர்கள் இந்நாட்டுப் பற்றில்லாதவர்கள். பச்சையாகச் சொன்னால் இந்தியாவுக்குச் சாவடி தூக்குப்பவர்கள், இங்கிருந்து ஏன் அங்கு சாவடி தூக்க வேண்டுமோ? ஒரேயடியாக இவர்கள் சென்னைக்கே குடிபோய் விட்டால் தான் நம்மைப் பிடித்துள்ள பிடை யெல்லாம் நீங்கும். உங்கள் ஜூலைத் தலையங்கம் இவர்களுக்கு ஓர் சாட்டையடி.

வெள்ளவத்தை சி. மயில்வாகனம்

ஒளி பிறக்கும்

மு. கனகராசன்

கலாதேவன்.—

அவன் ஒரு பிறைரேன்ஸ்-ஜேர்னலிஸ்ட். இப்படி ஒரு மொட்டையாகச் சொல்லிவிட்டால் ஒன்றுமே புரியாது. வேலை கிடைக்காத எழுத்தாளன் என்பதிலே தான் 'விஷயமே' தங்கியிருக்கிறது.

அவனுடைய இந்த இருபத்தைந்து வயதுக்குள் அவனுக்கேற்பட்டுள்ள அனுபவங்கள்..... அப்பப்பா.....!

இராப்பட்டினி, பகல் பட்டினி, முழுப்பட்டினி, கண்ணீர், ஏக்கம், பெருமூச்சு என்பதெல்லாம் சொன்னால் விளங்குமா? இதெல்லாம் மனமதக் கலைபோல, சொல்லிப் புரிவதில்லை.

ஐந்து சதத்திற்கு ஒரு வடையை மாத்திரம் தின்று விட்டு தண்ணீரைக் குடித்த இரவுகள். ஒரேயொரு தோசையுடன் இலவசமாகத் தரும் சாம் பாரை கிறையவே ஊற்றிச் சொல்லி வயிற்றை அடைத்த நாட்கள், பாணின் புண்ணியத் தால் வயிற்றைக் கல்லாக்கிக் கொண்ட நேரங்கள், வெறுந்

தண்ணீர் மாத்திரமே வயிற்றின் இரைச்சலை அதிகரிக்கப் பண்ணிய பொழுதுகள்... எல்லாம் இன்னமும் கூட கதையாய், கற்பனையாய் ஆகிவிடவில்லை.

கல்லூரியிலே அவன் காட்டிய திறமைகளெல்லாம் வெறும் ஏட்டுச் சுரைக்காய்கள்தானா? அப்போதெல்லாம் அவனைப் பாராட்டிய பிரிஸிபல்கள், ஆசிரியர்கள் வெள்ளைக்கார பாதிரிமார், எல்லோருமே இன்றும் டீட கலாதேவனின் இமைகளுக்குள் வந்து வந்து போகின்றார்கள்.

கெட்டிக்காரனாக வருவது, பரிசுகள், பாராட்டுப் புத்தகங்கள் என்பதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம் என எனக்குந்தான் விளங்கவில்லை.

கலாதேவனை அடிக்கடி காணலாம். யாழ்ப்பாணத் தெருக்களிலே அலைந்து விட்டு, இரண்டுகடைசி பஸ்ஸிலாவது விட்டுக்குப் போகலாம் என்றால் டிக்கட்டிற்கு இருபது சதம் இருக்காதாம். சில வேளைகளில் ஐந்து சதம் மட்டுமே இருக்குமாம். தன் நிலைக்கு கொந்துகொண்டு ஐந்து சத டிக்

கட்டை வாங்கி அந்தக் கட்டணத்துக்குரிய தூரம் வந்தவுடன் இறங்கி, இன்னமும் போகவேண்டிய பதினைந்து சத தூரத்தை நடந்தே கடப்பானே, அந்தச் சமத்த வேதனைகளெல்லாம் கரிய இருளொடு கரைத்தாவிட்டன? இல்லை.

வேலைத்தளங்களின் படிக்களத்தில் எத்தனையோ தடவைகள் ஏறி ஏறி இறங்கியும் அந்த அனுபவம் அவனுக்கு இன்னமும் சலிப்பைத்தரவில்லை.

'முன்பு வேலை செய்த அனுபவம் உண்டா? பிணைப்பணம் கட்டமுடியுமா?', போன்ற ஒரே விதமான கேள்விகள் சுலோகங்களாய் செவிப் பறைஷ்டத் தாக்குகின்றன.

கேட்டுதலியார் கோபாட்சாமியின் 'ரெக்கமென்டேஷன் லெட்டர்' வாங்கி வர முடியுமா? எம். பி. சிபார்சு செய்வாரா? — இப்படியான 'இண்டர்வியூ' க்கள் எந்த அளவுக்கு அர்த்தம் செறிந்தவை என இன்னமுப்தான் கலாதேவனுக்குப் புரியவில்லை. முதலியாருக்கும், எம். பி. க்கும், தனக்கும், வேலைக்கும் தான் என்ன உறவோ?

இப்படியான அவனுடைய தரித்திர நிலையில்தான் 'சுந்தரி' பத்திரிகையில் அந்த அறிவிதல் வந்தது. குறுநாவல் போட்டி பற்றிய விளம்பரம் அது. முகற்பரிசு ஐந்து ரூபாய்.

'தீபம்' மே 1967

தமிழகத்தில் மட்டுமன்றி தமிழர்கள் வாழும் பிறநாடுகளிலும் தமிழ்ச்சிறுகதை இலக்கியம்கட்டிக்காத்து வளர்க்கப்பெறுகின்றது. தமிழகத்து வெற்றிபெற்ற எழுத்தாளர்களோடு ஒப்பிட்டு எண்ணத்தக்க ஒரோவார் பிறநாடுகளில் காணப்படுகின்றனர். இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக ஈழத்து எழுத்தாளரான டொமினிக் ஜீவாவைக் கூறலாம். இவரது இரண்டு தொகுதிகளான 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்', 'பாதுகை' ஆகிய இரண்டிலும் உள்ள கதைகளே இவரது வெற்றிக்குச் சான்றுகளாக கிற்கின்றன. — மா. பா. குருசாமி

'தீபம்' ஜூன் 1967
டொமினிக் ஜீவா —

இவர் ஒரு இலங்கை ஜெயகாந்தன். சர்வவதி நின்று போன பிறகு இவர் எழுத்தைப் படிக்கக் கிடைக்கவில்லை. தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகில் இச்சிறுகதை ஆசிரியருக்கு உரிய இடத்தை அளிக்காதிருப்பது தனக்குத்தானே தீங்கிழைத்துக் கொள்ளும் விவேகமாகவே முடியும் என்று கூறவேண்டும்.

— சித்திரபாரதி

விரகேசரி சங்கமம்

3-8-67

ஈழத்து எழுத்தாளரான டொமினிக் ஜீவாவின் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்', 'பாதுகை' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளில் ஈழத்து மண்வாசனை கலந்த சிறந்த சிறுகதைகளைக் காண்கிறோம். மலையாள எழுத்தாளரான பொற்றெக்காட்டின் சிறுகதைகளைப்போன்று பாத்திரங்களின் மனக்குரலை அழகாக வெளிப்படுத்துவதின் மூலம் இவரது படைப்புக்கள் பெருமை பெறுகின்றன.

— மா. பா. குருசாமி

அதை வாசிக்குப்போது நைந்துபோன நிலையிலும் கலாதேவனுக்கு ஒரு புதிய தென்பு பிறக்கத் தான் பிறந்தது.

ஒரே மூச்சில் அந்தக் கதையை எழுதி முடித்தான். 'மோசடி ஒழியவேண்டும்' என்பது அதன் பெயர். அதை உடனே நானேதான் தபாலிலும் சேர்த்தேன். அதன் பிறகுதான் அமைதியடைந்தோம்.

கலாதேவனின் கதைகள் வறுமையில் ஜிவித்தவைவான் சுவை ஒவ்வொன்றிலுமே ஜீவத் துடிப்பு இருந்தது. அதனால்தான் எழுத்தாளனுக்குத் தோழன் 'வறுமை' என்கின்றார்களா?

சேச்சே! வறுமை என்றால் அது சஞ்சலத்தின் வறுமை. துன்பத்தின் வறுமை, ஏக்கத்தின் வறுமை. ஆமாம், ஒரு கலைஞனுக்கு இருக்க வேண்டியது ஏழ்மையின் வறுமை தானேயொழிய பொருளாதார வறுமையல்ல. ஏனெனில் ஏழ்மையால் ஒரு கலைஞனுக்குத் தன் மனங்கூட சொந்தமில்லாமற்போய் விடும்.

கலாதேவன் இன்னமும் தன் மனதை இழந்துவிடவில்லை.

'மோசடி ஒழிய வேண்டும்' என விழைந்தான். அது தனக்காக மட்டுமல்ல, இந்த உலகத்தில் 'மனிதன் என்பவன் காழ் அவசியம் என அவன் வேண்டினான். கலைஞனும் மனிதன் தானே!

அவன் குதூகலமாகத் தன் நண்பர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் காணும் போதெல்லாம் எனக்கே ஆச்சரியமாக இருக்கும், 'எப்படியடா உன்னை இப்படியிருக்க முடிகிறது' எனக்கேட்டால் 'விட்டில் அடைந்து கிடந்தால் ஏக்கங்கள் என் மனதையே அரித்து விடுமே. அதனால்தான் தெருவழியே அலைகிறேன்' என்பான். தன் நண்பர்களைச் சுந்திக்கும்போதும், அவர்களுடன் இலக்கிய வானில் சஞ்சரிக்கும்போதும் தனக்கேற்படுகின்ற மனநிலையும், நிம்மதியும் வேறெதுவும் இல்லையாம்.

கலாதேவனின் நிலையை எண்ண மிகுந்த வேதனையாயிருந்தது. சமூக சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட்டால் ஒரு நல்ல வைரம் நம் சமூகத்துக்குக் கிடைக்குமே என நான் சிந்தித்தேன்.

'கலாதேவா கவலையை விடு. காலம் என்றைக்குமே இப்படி இருந்துவிடாது. பலா வேரிலும் காய்க்கத்தானே காய்க்கிறது' நான் தெம்பூட்டினேன்.

"தேவா! உன்னுடைய கதைக்கு கிச்சயம் பரிசு கிடைக்கும். அதை வைத்துக்கொண்டே சிறுது சிறிதாக வந்துவிடலாம்" என்ற போது—

"என்னவோ நீ தான் சொன்னாய்... ம்!....." என்றான்.

"வேண்டுமேனில் பாரேன். உனக்குத்தான் முதற் பரிசு கிடைக்கும்"

"ம்.... விதிப்படி நடக்கும்"
"நீ 'விதி' என்பதை நம்புகிறாயா தேவா?"

"கிச்சயமாக. எல்லாருக்கும் மீமான சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படும் நான் வரும்வரை 'விதி' என்ற வார்த்தை உயிரோடே தான் இருக்கும்"

"கட்டாயமாக உனக்கு முதற் பரிசு கிடைக்கும், அப்போது பார் உனக்கும் சந்தர்ப்பம் வருகிறதா இல்லையா என்று"

"அதையுந்தான் பார்ப்போம்"
"500 ரூபாயை வட்டிக்குத் திகாடுத்தாலும் கொஞ்சம் நிம்மதியாக வாழலாம்"

"சச்சி! அந்த முறையையே ஒழிக்கவேண்டும்"

"சரி போகட்டும். எங்காவது அந்த 500யும் முற்பணமாகக் கட்டி ஒரு வேலை தேடித் தருகிறேன்"

"இப்படியான முறைகூட லிங்கப்பட்டதான் வேண்டும் ம்.... பரவாயில்லை. அப்படியாவது பணியத்தான் வேண்டும். என்ன சொல்வது, காலம் வாட்டுமே"

"சம்பளம் அறுபது ரூபாய் தான் கிடைக்கும்"

"அதனாலென்ன. ஒரு மாதிரி பரிசுச் சமாளிக்க அது போதும் தானே"

"என்னைக் குழப்பாதேடா!"

நம் சமுதாயத்தின் மேடுகளை யும், பள்ளங்களையும் காணக்காண அண்ணாந்து துருவ நட்சத்திரங்களைத்தான் கோக்க வேண்டியிருக்கிறது.

பிரச்சினைகளை தற்காலிகமாக மறந்துவிட்டு கலாதேவன் பங்குபற்றிய குறுகாவல் போட்டி முடிவுசீபரம் வரும் நாளையே எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

'சந்தரி' பத்திரிகையிலேயே போட்டி முடிவும் பரிசுக்குரியவர்களின் பெயரும் வந்தது. என் நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை கலாதேவனின் கதை முதலாவதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. எனக்கு ஒரே குதூகலம். தன் வாழ்க்கைக்கு ஒரு ஸ்திரமான பிடிப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கையில் கலாதேவனுக்கும் ஒரு புதிய உற்சாகம் பிறந்தது.

எனக்குத் தெரிந்த ஒருவரிடம் கட்டுப்பணமாக ரூ. 500 தரலாம் எனச்சொல்லி கலாதேவனுக்கு ஒரு வேலைக்குக் கூட ஒழுங்கு செய்து விட்டேன். இனி நிம்மதிதான்.

ஒருவரிடம் அடுத்த மாதமே திருப்பித்தந்து விடலாம் என்று 50 ரூபா கடனை வாங்கிக்கொடுத்து புதிய வேட்டியும், சட்டையும் வாங்கிக் கொள்ளச் செய்தேன். இதன் பின்னர் கலாதேவன் சிறிதே நிம்மதியாகச் சாப்பிட்டான். அவன் கண்ணில் ஒளிபிறக்க என் மனதில் இன்பம் நிறைந்தது.

மணிக்கூடு ஓயாமல் ஓடிக்
கொண்டிருக்க:

மணி!
காள்!
கிழமை!
மாதம்!

காலம் விரைந்தது. பரிசுப்
பணம்தான் வந்து சேரவேயில்லை.
கலாதேவனும் கேட்டு எழுதிப்
பார்த்தான். ஒன்றல்ல பல கடி
தங்களெழுதியும், ஒன்றிற்காவது
“சுந்தரி” ஸ்தாபனத்தார் பதில்
தானும் எழுத அக்கறை காட்ட
வில்லை.

தமிழர்களின் கலை; இலக்கிய
பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தின்
உரிமைக்குரல் நானேதான் என்று
தனக்குத்தானே விளம்பரப்படுத்தி
க்கொள்ளும் “சுந்தரி” பத்திரி
கையின் மாரீசத் தனத்தை நான்
கள் கண்டு கொண்டோம்.

கலாதேவனுக்கு மாத்திரமல்ல
எல்லாருக்குமே இந்தக் கதிதான்.
“சுந்தரி” பத்திரிகைக்காரர் தாங்
கள் முன்பு நடத்திய போட்டி
களிலும் கூட இதே விதமான
கொயபல்ஸ் கொள்கையைத்தான்,
கடைப்பிடித்திருப்பது பின்னர்
தான் எங்களுக்குத் தெரிந்தது.

அந்தப் பரிசுப் பணத்தை நம்பி
வேறொருவரிடம் கடன் பட்டுவிட்
டேனே என்றெண்ணும் போது
கலாதேவனின் நெஞ்சமெல்லாம் புல்
லரித்தது.

நன்றி

சென்ற ஜூலை மல்லிகை இத
ழின் ஆசிரியத்தலையங்கம்பூராவை
யும்—ஒரு எழுத்தைக்கூட விடாமல்
ஒரு கருத்துக் கூட சிதைக்காமல்
—மறு பிரசுரமாக 4-8-67
‘தினபதி’ பிரசுரித்துள்ளது, அத்
தலையங்கத்தின் கருத்துக்கள் மல்
லிகையின் கருத்துக்கள் மாத்திர
மல்ல; இந்த நாட்டின் தினசரி
பல பிரச்சினைகளுடன் போராடி
வாழும் முதுகெலும்புள்ள எழுத்
தாளர்களின் கருத்துக்களுமாகும்
மல்லிகை அதற்கு ஒரு உருவம்
தந்துள்ளது அவ்வளவு தான்!
சிறந்த இலக்கியங்கள் இங்கு தோ
ன்றவும் ஆரோக்கியமான இலக்
கியச் சூழ்நிலையை இங்கு உருவா
க்கவும் விரும்பும் சகலரும் சிங்
திக்கக்கூடிய இக் கருத்துக்களை
மதித்து மல்லிகையின் நியாய
மானதும் தார்மிக சக்தி மிக்கது
மான இவ் வியக்கத்திற்கு ஆதர
வளித்ததுடன் அக் கருத்துக்களை
மறு பிரசுரஞ் செய்த தினபதி ஆசிரி
யர் அவர்களுக்கும், அந்த
நிறுவனத்தினர்களுக்கும் மல்
லிகை தனது மதிப்பு மிக்க
நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றது.

— ஆசிரியர்:

மோசடிகள் பலவிதம். ஆனால்
இலக்கியத்தின் பெயராலும் அது
டைபெறுவதை இப்போதுதான்
முதன் முதலாகக் கேள்விப்பட்
டேன்.

இலக்கியத்தால் புகழ் படைத்த
தமிழ் உலகில் ஒரு எழுத்தாளன்
இலக்கியத்தின் பெயரால் வஞ்சிக்
கப்பட்டான் என்றால் அது எத்தனை
நீசத்தனமானது. ஒரு ஏழை எழுத்
தாளனையா இப்படி ஏமாற்றுவது?
அவனுடைய கதையைக் காட்டி
மலர் போட்டு, அதையிட்டு ஆயி
ரக்கணக்கான ரூபாய்களுக்கு
விளம்பரம் வாங்கி கடைசியில்
அவனுடைய ஆற்றலையே காவு
கொடுப்பதா?

இலக்கிய விபச்சாரம்.

இதன் பிறகு தனக்கொரு
கூலிவேலையாவது வாங்கித் தரும்
படி கேட்டான் கலாதேவன். பரி
சுப் பணத்தை நம்பி வாங்கிய
கடன்களை எப்படியாவது உடனே
திருப்பிக் கொடுக்கத்தான்.

500 ரூபாவை டிபான்டா
கப் பெற்றுக் கொண்டு தருவதா
கச் சொன்ன வேலையும் இனிக்
கிடைக்காது. கடனையாவது அடைக்
கத்தானே வேண்டும்.

“சுந்தரி” பத்திரிகைக்காரன்
செய்த வேதனைப்பிழையால் ஒரு
நல்ல உள்ளம் எந்தளவுக்குச்
சுமையை அனுபவிக்க வேண்டி
யிருக்கிறது.

பரிசுப் பணத்தை நம்பி வாங்
கிய பணத்தால் இப்போது கலா
தேவனுக்கு எஞ்சியிருந்த கொஞ்ச
நஞ்சம் அமைதிக்கூட எங்கோ நழு
விப் போய்விட்டது.

கலாதேவனுக்காக நானும்கூட
ஆறுதலேத்தேடி அலைந்தேன்.

கண்பன் குமாரசிங்கத்தைப்
போன்றவர்கள் தங்கள் ரத்தத்
தைப் பிழிந்து வியர்வையாகச்
சிந்தியும் மோசம் செய்யப்படு
வதை அறிந்திருக்கின்றேன். கந்
தையாவைப் போன்ற கிளார்க்குக்
கூட பெரிய ஆபீஸ்களில் எப்படி
பெல்லாம் ஏமாற்றப் படுகின்றார்
கள் என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்
கின்றேன். ஆனால் இவர்களின்
இதயங்களிலெல்லாம் கருத்துக்க
ளைப் பிழிட்டு புதிய சமுதாயத்
தைப் படைக்கவல்ல இலக்கியகர்த
தாவே வஞ்சிக்கப்படுவதை அறி
யும்போது தான் வைரம் பாய்ந்த
விஷனோர்கள் எங்கெல்லாம் ‘ஆழ
மாகவளர்ந்திருக்கின்றன’ என்று என்
முனையை ஒரு குலுக்கு குலுக்கியது

நல்ல வைரங்களின் ஒளியை
நாம் இழப்பது இப்படித்தான்.

துடி ஏன் படிக்கிறது எனச்
சிந்தித்துப் பார்த்தேன். சிந்தித்
தேன், சிந்தித்தேன்:

புரிந்தது! ஆமாம், உயரமான
வர்கள் மேலே உயர்த்திக் கையை
நீட்டிச் சுரண்டும்போது ஏற்படு
கின்ற பழுதிதான் கீழேயிருக்கும்
வைரங்களின் மீது படிந்துவிடுகி
றது வைரத்தில் துசிபடிக்கிறது

என்பதனால் அது தன் ஒழியை என்
றுமே இழந்து விடுவதில்லையே.

கலாதேவன் அடிக்கடி கூறு
வது நினைவுக்கு வருகிறது. எவன்
மீது 'புழுதி' படிக்கின்றதோ அவன்
தான் 'மனிதன்' ம. எவனொருவன்
'சுரண்ட'ப்படுகின்றானோ அவன்
'மனித'னும் உண்மையான அவன்
'மனிதன்' என்பதனால்தான் அவன்
மீது இத்தனையும் அகங்காரத்
தோடு பிரயோகிக்க முடிகின்றது.

"துன்பப்படாதே தேவா. காலம்
விரைவில் மாறத்தான் போகிறது.
அவர்களையும் 'மனிதர்களாகக்'கிவிடு
வோம்"

"எப்படி, நாமும் அவர்களை
வஞ்சிப்பதாலும். சுரண்டுவதா
லுமா?" எனத்தனக்கேயுரிய எழுத்
தாள கம்பிரத்தோடு கேட்டான்.

"அவசரப்படாதே" நான் சொ
ல்வது நடக்கக்கூடிய காரியம
தான்"

.,எப்படி?..."

"இங்கே பார் கலாதேவா...
நீயும், நானும் எல்லோருமே
இந்நாட்டு மன்னர்கள் ஆகவேண்
டும்"

"என்ன சொல்கின்றாய்?"

"மன்னர்கள், மன்னர்களாக
வே பிறப்பதில்லை. அப்படி ஆக்
கப்படுகின்றார்கள்"

"தெரியும்!"

"எல்லோரும் ஒன்றில் மனி
தர்களாக இருக்கவேண்டும் அல்
லது மன்னர்களாக இருக்க வேண்
டும்"

'புரியும்படிதான் சொல்லேன்'

'கலாதேவா! மன்னர்கள்
உன் பேனாவுக்குள் இருக்கின்றா
ர்கள். உன் பேனா மன்னர்களை உரு
வாக்க வேண்டும்'

.,நான் ...பா!"

"உன் சிந்தனையில், உன்கருத்
துக்களின் எழுச்சியில் மன்னர்கள்
ஜனிக்க வேண்டும்"

"கிச்சயமாக!"

"உன் சிந்தையை, உன் செ
யலை, உன் எழுச்சியை நான் இவ்
வுலகமெல்லாம் பரப்புவேன்"

"தோழா, இனியும் நான்
கண்ணீரைக் கொண்டே எழுது
வேன். அது கூரிய வாளுக்கு நிக
ராயிருக்கும் இவை தைரியமா
னவார்த்தைகள்"

"நம்பிக்கையோடு செய்.

அந்த அற்புதவாளின் கம்பிர ஒளி
இந்த உலகமெல்லாம் பரவட்டும்"

அந்த ஒளிப்பிரவாகத்திலே
ரத்தவெறிகொண்ட சிங்கங்களும்,
சிறுத்தைகளும், மரிசமான்களும்
நிலைநடுமாறி நிற்கப் போகின்றன.

கிச்சயம் ஒரு நாள் ஒளிபிறக்
கத்தான் செய்யும்!

—அடுத்த இதழில்—

கலையரசு சொர்ணலிங்கம் அவர்களைப்பற்றி

நவாலியூர் நடேசன் எழுதுவார்.

திருடர்கள்

(பன்னீரன்)

தபால் பையைத் தோளில்
மாட்டிக்கொண்டு ஒற்றையடிப்பா
தைவழியாக இறங்கி வந்த தபால்
கார தாயப்பன் 'கவ்வாத்து'வெட்
டும் தொழிலாளரைக் கண்டதும்
அங்கு நின்று பேச்சுக்கொடுத்தான்.

"என்னுப்பா, கவாத்துக்காட்
டிலே ஒரு கைகலப்பையும் கா
ணோம்?"

கவ்வாத்து கத்தியைத் திட்டிக்
கொண்டிருந்த சாமிநாதனுக்கு
'பொசுபொசு'வென்று வந்தது எரிச்
சல்.

"மனுஷன் அன்றாடம் கஞ்சிக்
கே ஆலாய்ப்பறக்கிறான், இந்த லட்
சணத்திலே கலகலப்பு என்னு
வேண்டிக்கிடக்குது" என்று அவன்
முணுமுணுத்தது தாயப்பன் காதில்
விழுந்துவிட்டது.

யாரையாவது வாயைக்கிளி
அவர்கள்கொட்டும் வழிற்றெரிச்சலை
ஒன்றுக்குப் பத்தாக 'முடிந்து'விடு
வதுதானே அவன் பொழுது
போக்கு!

"என்னுப்பா, சுவாமி நாதா"
முகத்தைத் தொங்கப்போட்டுக்கிட்டு
இருக்கிறியே" என்று பூர்வபிடிக்கை
யுடன் ஆரம்பித்தான்.

"நீ, தோளிலே தபாக்கைப
யைத் தொங்க வச்சிக்கிட்டு இருக்கி
றதினாலே, எதைப் பார்த்தாலும்
தொங்குறமாதிரித்தான் தெரியும்
உனக்கு" என்று கூறிவழி பளபள
வென்றுதிட்டிய கத்தியின் முனையை
விரலால் துடைத்துப் பதம் பார்த்த
படி எழுந்து வந்தான் சுவாமி
நாதன்.

"என்னுப்பா, ஒரே ரூடாப்
பேசுறே" என்று கிளறினான் தாயப்
பன்.

"ஒனக்கென்னுப்பா, நீ தனிக்
காட்டு ராஜா. என்னைச் சொல்லு.
குடும்ப பாரத்தைக் சுமக்க மாட்டா
மா சுமந்துக்கிட்டு படாத பாடு
படுகிறேன் நான்" என்று அங்கலா
ய்த்துக்கொண்டான் சுவாமிநாதன்

"என்னுப்பா வெஷயம். சும்மா
சொல்லு! மசினலே இருக்கிறபாரத்
தை யாருகிட்டேயாவது சொல்லி
இறக்கினால்தான் அந்த மனப்பாரம்
குறையுமின்னு சொல்லுவாங்க"

..ஒன்னுமில்லையப்பா,

என் கைக்குழந்தைக்கு இழு
ப்பு. ராத்திரியெல்லாம் ஒரே
ரகனையாகப் போச்சு. இப்போ
படுத்த படுக்கையாய் இருக்குது.
பெண்சாதி முழுமாசக் கம்பகமாக

இருக்கிறான். ஆன்பத்திரியிலேயே நிற்பாட்டியிருக்கிறேன். இன்னைக் கோ, நாளைக்கோ பிரசவமாகிடும் என் அம்மாவுக்கு வேற சொகமில்லே, இவ்வளவு கஷ்டத்தேயும்நான் ஒண்டியாக இருந்து சமாளிக்க வேண்டியிருக்கு இந்த மாசும் செக் ரோளிலே கடன்வேறவரும்போல இருக்கு. கணக்கப்பின்னைக்கிட்டே வட்டிக்கு வாங்கினது அப்படியே இருக்கு. வீட்டுக்குப்போனால் நிம்மதியில்லை. வேலைக்கு வந்தால்வேலையும் ஒடலே. இப்படியே போனால் பைத்தியமே பிடிச்சாலும் பிடிக்கும்போல இருக்கு.

அப்படியெல்லாம் யோசிக்காதே சாமிநாதா. எல்லாருக்கும் நடக்கிறதான் உனக்கும் நடக்குது. ஒவ்வொருத்தனுக்கும் ஒவ்வொரு மாதிரி பிரச்சினை இருக்கத்தான் செய்யுது என்று கூறிய தபால் கார தாயப்பன்,

ஆமாம், உன் அம்மாவுக்கு பென்ஷன் கேட்டு எழுதினியே, என்னு நடந்திச்சி? என்று கேட்டான்.

அதுவா, அது எழுதி இப்போ, இரண்டு ஆண்டுக்குமேலே ஆயிட்டிடு. ஆபிசுக்கு நடந்து நடந்து காலும் தேஞ்சி போச்சு. இன்னைக்கு வா, நாளைக்கு வா, பிறகு வா, அப்புறம் வா, என்று சொல்லியே கிளார்க்கு ஐயாவும் காலத்தைக் கடத்திப்பிட்டாரு. அது இப்போதைக்கு கெடைக்கிற மாதிரி தெரியல்லை.....

“ஆமாம். நீ ஏதோ சங்கத்திலே சேர்ந்ததாகச் சொன்னாங்க ளை..! அதிலே சொல்லிப் பார்க்கிறது தானே!”

“ஆமாம்பா, இந்தப் பென்ஷன் வாங்கித் தருவாங்க என்று நினைச்சே ஒரு சங்கத்திலே போயி சேர்ந்தேன்.”

அவங்களும் தான் என்னுபண்ணுவாங்க என் கண்ணுக்கு முன்னாலேயே காயிதம் டைப்படிச்சிப் போட்டாங்க.

“பிரயோஜனமே இல்லையே... பென்ஷன் கொடுக்க வேண்டும் என்று கூட்டம் ஏதும் இல்லையாம், அது தோட்டமுதலாளி விரும்பினால் சந்தோஷமாகக் கொடுக்கிற காசுதானாம்.”

இந்தப்பேச்சைக் கேட்டபடியே சரிவில் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்த கண்டக்டர் கர்ண கரேமாகக் கத்தினார்.

“ஏய் சுவாமிநாதா! இது தான் வேலையா?”

கண்டக்டரின் குரலேக்கேட்டதும் தபால்கார தாயப்பன் சட்டென நழுவி ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக இறங்கி நடர்ந்து விட்டான். சுவாமிநாதன் கத்தியை ஒருகையால் பிடித்தபடி கண்டக்டரைப்பார்த்து ஏதோ குற்றம் செய்துவிட்டதோ ரீதியில் இடது கையால் தலையைச் சொறிந்தான். கண்டக்டரின் கோபம்மேலும் அதிகரித்தது. அவர் அலட்சியமாகக் கூறினார். “சரி

சரி, உனக்கு இன்னைக்கு அரைப் பேருதான். மலையை விட்டு இறங்கு... என்றார்.”

“நான் கத்திதான் தீட்டிக் கொண்டிருந்தேன்” என்று அவன் பல்லிக்காட்டினான்.

“என் கிட்டேயா காது குத்துமே, நீ! எவ்வளவு நேரம் பேசிக் கிட்டு இருந்தே என்கிறது எனக்குத் தெரியாதே”?

“என்னமோ, அய்யா, இன்னிக்கி மட்டும் மன்னிச்சிடுங்க. இனிமேல்...”

“அது ஒண்ணும் நடக்காது” ஓடிப்போ, ஒனக்கு எடம்கொடுத்தால் எல்லா பயல்களுமே தோளிலே ஏற வந்திருவான்கள்”

“என்னுங்க அய்யா கொஞ்ச நேரம் பேசிக் கிட்டு இருந்து விட்டேன் அதுக்காக.....”

அதிகமாய் பேசாதே..... இன்னைக்கு அரைப்பேருதான், போ... போ.....”

சாமிநாதனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. “போ, போ. என்னுதான் எல்லாரையும் துரத்திச்சிட்டு இருக்கிறீங்க, உங்களை யும் யாராவது துரத்துகிற காலம் வரும்...” என்று தனக்குள் முணுமுணுத்தான். அது கண்டக்டருக்குக் கேட்டுவிட்டது. “டேய், என்னடா சொன்னே? எனக்குத் காது செவிநின்னு நெனச்சியா? இன்

னிக்கு ஒனக்கு அரைப்பேருங்கட போடமாட்டேன்” என்று உறுமியார், அவன் தலையைத் தூக்கி அவரைப் பார்த்தான். “போடா..... போ” என்ற அவர் தொடர்ந்து கத்தினார். அவன் கையிலிருந்த கத்தியால் ‘லாடாப்பு’ மரம் ஒன்றின் கிளையைக்கொத்தி எடுத்து அதைத் துண்டு துண்டாக நறுக்கித்தள்ளிய படி குறுக்குப் பாதையில் இறங்கினான். “போகவேண்டியது தான். என்னைக்கோ ஒரு நாள் எல்லோருமே போகவேண்டியதுதான்” என்று அவன் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த சாமிநாதன் காலைத் துரத்து லயத்தில் அடிக்கப்படும் தப்புச் சப்தம் விழுந்தது. “சாவு” தப்புதான் என்று நிச்சயித்துக்கொண்டதும் செத்தது யாராய் இருக்குமே என்று அவன் யோசித்தான் சற்றுத் தொலைவின் ‘பண்டிதர்’ பழனியாண்டி வருவது கண்ணில் பட்டது. “என்னு பண்டிதரே கேதமா?” என்று சத்தம் போட்டுக்கேட்டான். கட்கேத சொல்லவந்த பண்டிதர் பழனியாண்டி “ராமசாமி அப்பன்செங்கோடன் கங்காணி செத்துப் போயிட்டாரு, இன்னிக்கு சாயந்திரம் நாலுமணிக்கு அடக்கம்” என்று பாடம் ஒப்புவிப்பது போல் சொல்லி விட்டு நகர்ந்தான். ‘சாமிநாதன் சிந்தனையில் ஆழந்தான்.

‘அடேயப்பா! ஒரு காலத்திலே இந்தச் செங்கோடன் கங்காணி இந்தத் தோட்டத்திலே என்ன

ஆட்டம் ஆடினான். சனங்களை என்ன பாடுபடுத்திவச்சான் மனுசன்! வாய் நிறந்து யாரும் ரியாயம் கேட்க முடியாது. உதையும் தப்பாது. நினைச்சால் பத்து சீட்டு கொடுக்காமல் கூட துரத்திடுவான். கண்ணை மூடிக்கிட்டு ஏழைங்க வயத்திலே மண்ணைப்போட்டு சம்பாதிச்சான். இப்போ என்னத்தை வாறிக்கிட்டு போறான்..... எல்லாரையும் போல அந்தத் தோலைக்குத்தான் உரமாகப் போறான். பாவம்.....'

சாமிநாதனுக்கு சிரிப்பு வந்தது. இன்னுக்கு கங்காணி, நாளைக்கு கணக்குப்பின்னை நாளை கழித்து கண்டாக்கு, அப்புறம் தொரை. இப்படி எல்லாப் பயல்களும் போக வெண்டியவன்கள் தானே! இந்தக் கொஞ்சக் காலத்துக்குள்ளே என்ன ஆட்டம் ஆடுகிறார்கள்!" அவனுடைய உள்மனம் பேசியது.

பிரட்டுக் களத்தில் பேர் போட்டுக் கொண்டிருந்த கண்டக்டரின் கண்களில் சாமிநாதன் நிற்பது தெரிந்தது. "அரைநேரத்துக்கு மேலே வேலை செய்து இருக்கிறேன். பெரிய மனசு வச்சு பேர் போட்டு விடுங்க அய்யா" என்று கெஞ்சினான் அவன், "நீ மலையிலே பேசின பேச்சுக்கு பேரா போடு வாங்க. அடிச்சித் துரத்தவேணும் டா, உங்களைப்போல ஆளுங்களை" என்றார் அவர். அவனுக்கு சற்று ஆத்திரம் வந்துவிட்டது. "ஆமா, எங்களுக்காகப் பேசுகிறாளுக்கு சாதி

யில்லை பாருங்க, அதனாலே அடிச்சும் துரத்துவீங்க, உதைச்சும் துரத்துவீங்க' என்றான் கடுகடுப்பாக.

"டேய் அகராதி பேசிக்கிட்டு இங்கே நிற்காதே, மரியாதையா சொல்லிவிட்டேன்" அவர் கடுமையாக எச்சரித்தார்.

"இப்படி அரியாயம் செய்யாதீங்க. நல்லா இருக்க மாட்டீங்க, நான் புள்ளைக் குட்டிக்காரன் என்றுதன்பாட்டில் அவன் அலறினான். அதற்குள் அங்கு பேர்போடு வதற்காக நின்றிருந்த தொழிலாளர்களில் சிலர் சாமிநாதனைச் சமாதானப்படுத்தி வீட்டுக்கு அனுப்பினார்கள். கண்டக்டர் உறுமினார். "என்னை எதிர்த்துவிட்டு இந்தத் தோட்டத்திலே ஒருபயலும் நிம்மதியாய் வாழ்ந்தது இல்லையே... இவன் எம்மாத்திரம்... ரெண்டு நாளையிலே இவனை ரோட்டில் நிறுத்துவேன்..."

தபால்கார தாயப்பன் சந்தர்ப்பம் பார்த்து சொன்னான் "அய்யா சாமிநாதன் இத்தனை தைரியமா பேசினாளுக்கு காரணம் தெரியுங்களா?" என்றான் அவன்.

அதைத்தான் நானும் யோசிக்கிறேன் என்றார் அவர்

"அவனுக்கு வீட்டிலே ரொம்ப பஷ்டமுங்க அதனால் நான் இப்படி ஆத்திரமாவியிருன். என்று பரிதாபப்பட்டான் அங்கு நின்ற ஒரு தொழிலாளர். அதொன்னும் இல்லீங்க, அவன் புதிசா ஒரு

யூனியனிலே போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறான் அதனாலேதான் இப்படி வாய் துக்கா பேசுறான் என்று தூபம் போட்டான் தபால்காரன்.

அப்படியா சங்கதி! என்று ஆச்சரியப்பட்ட கண்டக்டர் எத்தனைநாளைக்கு இப்படிப் பேசப்போறான், நாளைக்கே ரோட்டிலே நிறுத்தேன் பார். என்று கறுவினார். தாயப்பன் அவர் அருகில் செருங்கி "என் பெண்சாதிக்கு....." என்று இழுத்தான் தாழ்ந்த குரலில். அதெல்லாம் பேர் போட்டாச்சி என்று அவர் கூறியதும் அவன் முகம் மலர்ந்தது.

செங்கோடன் கங்காணியின் சுவ அடக்கத்துக்குப் போய்த்திரும்பிக்கொண்டிருந்த சாமிநாதனுக்கு டவுனில் உள்ள ஆஸ்பத்திரியில் அவன் மனைவிக்கு பிரசவம் ஆகி விட்ட செய்தி எட்டியது. ஒருவிதத்தில் அச்செய்தி மகிழ்ச்சியைக்கொடுத்தாலும் இன்னொரு விதத்தில் இருக்கும் கவலைகளை மேலும் அதிகரிப்பதாகவே இருந்தது; அது.

ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் மனைவியைப் பார்த்துவிட்டு கடைத்தெருவிலும் ஆகவேண்டிய காரியங்களைக் கவனித்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்படுகையில் பொழுது சாய்ந்து இருளும் வந்துவிட்டது. அமாவாசை இருட்டுத்தான், என்றாலும் பழகப்பட்டுப் போன பாதையாகையால் வெளிச்சம் எதுவுமின்றி நிதானமாக நடந்தான் சாமிநாதன்

"ஐ இது என்னு வாழ்க்கை, விவரம் தெரிஞ்சு காலத்திலே இருந்து உழைக்கிறேன். உருப்படியா ஒரு சொகத்தையும் கண்டதில்லே' நீண்டபெருமூச்சொன்றை விட்டபடியே தலையைத் தூக்கியபோது முச்சந்தி யூனியாண்டிக் கோயில்மங்கலாகக் கண்ணில்பட்டது,

முனியப்பா, நான் ஏழை எனக்கு யாரும் துணையில்லை, என் கஷ்டங்களைக் கொஞ்சம் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பா என்று விண்ணப்பித்தபடி கன்னத்தில் போட்டுக்கொண்டான்.

பளிச்சென்று டோர்ச் வெளிச்சம் ஒன்று தெரிந்தது. ஏதோ ஒரு எண்ணத்தினால் உந்தப்பட்டவனாக கோயிலின் பின்னால் போய் ஒளித்துக்கொண்டான் அவன்.

டோர்ச்லேட் அணைந்துவிட்டது. 'குசுருசு' என்று யாரோ பேசும் சத்தம்கேட்டது. பின் மூன்று உருவங்கள் கோவிலுக்குள் துழைந்தன. இரண்டு உருவங்கள் தோள்களில் சுமந்துகொண்டிருந்த முடைகளை நிறக்கி வைத்தன. லேட்டை வைத்திருந்த உருவம் தாழ்ந்த குரலில் "கார்வந்ததும் ஏத்தி அனுப்பிவிட்டு வாங்க" என்று கூறிவிட்டு புறப்பட்டுவிட்டது.

சாமிநாதன் தீவிரமாக யோசித்தான். முடைகளில் இருப்பது தேயிலைக் கன்றுகள் என்பது அவனுக்கு விளங்கிவிட்டது. ஆனால் அந்தத் திருடர்கள் யாராய் இருக்க

க்கும். என்றுதான் புரியவில்லை யாரோ செய்யும் இந்த திருட்டின் காரணமாக எத்தனையோ அப்பாவித் தொழிலாளர்கள் தண்டனைக்குள் ளாகியிருப்பதை அவன் அறிவான். சந்தடி செய்யாமல் தேயிலைப் புதருக்குள் பதுங்கி தோட்டத்துரை பங்களா இருக்கும் திசை நோக்கி நகர்ந்தான்.

மறுநாள் காலை யில் பிரட்டுக் களத்தில் பொலிஸ் ஜீப் ஒன்று வந்து நின்றது. அந்த ஜீப்புக்குள்ளே தபாங்கார தாயப்பன் கைவிலங்கோடு உட்கார்ந்து இருந்தான். அதன் முன் ஆசனத்தில் இருந்து இறங்கிய பொலிஸ் அதிகாரி நேரே

கண்டக்டரை நோக்கிச் சென்று அவர் கைகளிலும் விலங்கை மாட்டினார்.

இத்தனை காலமாக தோட்டத்தில் நடந்துவந்த தேயிலைக் கன்று திருட்டை இந்தக் கண்டக்டர் தான் திட்டமிட்டுச் செய்து வந்திருக்கிறார் என்பதை அறிந்தபோது பிரட்டுக் களத்தில் கூடிநின்ற தோட்டத்து சனமே மூக்கின்மேல் விரலை வைத்தது.

ஜீப் புறப்பட்டு வெகுதூரம் செல்லும் வரை கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் சாமிநாதன்.

லிதானிய மீன் பிடியாளர்களின் வலையில் ஒரு பெரிய திமிங்கிலத்தின் முதுகெலும்பு அகப்பட்டது, நியூபவுன் லன்ட் தீரத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட இந்த முதுகெலும்பில் 'கையெழுத்து' பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. 40 கிலோ கிராம் எலும்பில் இதைப் பிடித்த கப்பலின் பெயரும் திகதியும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

1964-ல் சில மீன்பிடியாளர்கள் இந்த எலும்பில் திகதியைப் பொறித்துவிட்டு மீண்டும் அதைக் கடலில் வீசி விட்டனர். லித்தானியர்கள் இந்த 'மரபை' பின்பற்றினர், தமது கப்பலான 'யுவோஷாஸ் வரெடிஸ்' இன் பெயரை இவர்கள் அந்த எலும்பில் பொறித்து விட்டு மீண்டும் கடலில் எறிந்தனர்.

காதலிருவர்

மூலம்: ஸ்ரான்லி பிரேமரத்னா

தமிழில். யாழ்வாணன்.

ரட்டனா வீட்டைவிட்டு வெளியேறிச் செல்லுகின்றார். அவர் போவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த எனக்கு, அவருடன் கழித்த நாட்களைப்பற்றிய இன்ப நினைவுகள் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. அந்நாட்களை என் வாழ்க்கையில் என்றும் மறக்க முடியாது.

சிந்தனை அலைகள் கடந்தகாலத்தை நோக்கி மோதுகின்றன.

அந்தநாட்கள் எவ்வளவு இன்பமானதாக, களிப்புடையதாகக் கழிந்தன? அவற்றையெல்லாம் இரையீட்டித் திருப்தியடைய வேண்டியுள்ளது.

என்னுடைய சிந்தனைரட்டுவை விட்டு, சுகாதாை நோக்கித் தாவுகின்றது. இருவரும் அழகான வாழ்பவர்கள் தான். ஆனால் இருவரிடையேயும் ருணத்தில், பண்பில் எவ்வளவு வேறுபாடு?

மாணவியாக இருந்த நாட்களில் பாடசாலையில் சுகாதாத்திற்கும்

எனக்கும் காதல் ஏற்பட்டுவிட்டது கள்ளமற்ற உள்ளத்துடன், நாங்கள் இருவரும் பழகினோம்.

பாடசாலை 'கேம்' அருகில் சுகாதாை வருகையை நோக்கி, வழிமேல் விழி வைத்து ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார். நான் அங்கு செல்லச் சற்று நேரஞ் சென்று விட்டால், அவரது முதத்தில் கோபத்தின் குறிதென்படும். என்னைக் கண்டதும் அவரது கோபமெல்லாம் ஆதவனைக் கண்டபனித்துளி போல மறைந்துவிடும்.

அவர் எனக்கு எழுதிய கடிதங்களில், எமது எதிர்கால வாழ்க்கையைப் பற்றிய சந்தேகங்களேபெரும்பான்மையாக எழுதப்பட்டிருக்கும். நாங்கள் தனிமையில் சந்தித்து உரையாடும்போதும் எம்மிருவரின் எதிர்காலத்தைப் பற்றியே அதிகம் அளவளாவுவோம். எங்களது திருமணத்திற்குப் பெற்றோர்கள் சம்மதிப்பார்களா? எங்கள் காதல் இடையில் முறிந்துபோகாமல் இருக்குமா என்பதுபோன்ற ஐயங்கள் அவரது உரையாடலில் இடம்பெறும்.

சிலவேளைகளில் அவரிடம் 'நீங்கள் எங்களிருவரிலும் பார்க்க உலகத்தைப் பற்றியே எண்ணுகிறீர்கள். உலகத்திற்காக, நாங்கள் எங்களை மாற்றிக்கொள்ள முடியாது. எங்கள் தேவைக்கேற்ப நாம் வாழப் பழகிக் கொள்ளவேண்டும் என்பேன்.

என்னுடைய பேச்சு, ஆத்திரத்
தை உண்டாக்கும்.

“நீ என்னைப் புரிந்து கொள்ள
வில்லை நாலிகா என்பார், வேதனை
கலந்த குரலில்,

சர்ச்சைக்குரிய எதிர் கால
வாழ்வு பற்றி இப்போது இவர்
சிந்திப்பதை நான் விரும்பவில்லை.
நானே நடப்பதைப் பற்றி இன்று
கவலைப்படாது, இன்றைய சூழ்
நிலையில் இன்பமாகக் காலம்கழிப்
பதையே நான் விரும்பினேன். அவ
ருடன் பழகிய நாட்கள் எவ்வளவு
இன்பமானவை? அவற்றை நினை
த்து எதிர்காலத்தில் மகிழ வேண்டி
யதுதான்.

இந்தச் சமயத்தில் தான்
ரட்னா என் வாழ்க்கையில் குறுக்கி
ட்டுவிட்டார். அவர் தினந்தோறும்
மாலை வேளைகளில் எனது வீட்டிற்
குவந்து போவார்- எப்படி அவரு
டருள் செருங்கிப் பழகினேன் என்
பது எனக்குத் புரியாத புதிராக
இருந்தது. எங்களிருவருக்கும் இடை
யில் காதல் ஏற்பட்டிருந்ததாக என்
னில் கூற முடியாது, சுகாவுடன்
அனுபவிக்க முடியாத சந்தோசத்
தை ரட்னாவிடம் அனுபவித்தேன்.

ஒரு நாள் மாலை ரட்னா மழை
யில் நனைந்தபடி எனது வீட்டிற்கு
வந்தார். நான் உள்ளே சென்று
துவாயொன்றைக் கொண்டுவந்து
அவரிடம் கொடுத்தேன். கொடுக்
கும் போது இருவரது கரங்களும்

ஒன்றுடன் ஒன்று முட்டிக்கொண்
டன. அந்நேரத்தில் அவர் பார்
த்த பார்வை ... நான் ஓரளவு
பதட்டமான நிலையில் நின்றேன்.

“பயப்படுகிறாயா?” என்றார்
ரட்னா.

“இல்லை” என்றேன்.

ரட்னாவின் பார்வைக்கு நான்
கட்டுப்பட்ட நாகமானேன். அவ
ருடன் பழகியதற்கும், சுகாவுடன்
பழகியதற்கும் அதிக வேறுபாட்
டைக் காணக் கூடியதாக விரும்
ப்தி.

அன்று ரட்னாவிடம் “உங்
களைக் காதலிக்கின்றேன்” என்
றேன்.

அவரை உண்மையாக நான்
காதலித்தேன். இல்லையா என்பது
எனக்கே தெரியாது. அந்த நேரத்
திலிருந்த ஒருவிதமான பருவ
வெறியினால் அப்படிச் கூறினேன்.
அதன் பின்பு எம்மிருவருக்குமி
டையே இறுக்கமான பிணைப்பு
ஏற்பட்டுவிட்டதை என்னால் உணர
முடிந்தது.

பாரிய குற்றம் புரிந்த குற்ற
வாளியொருவன், தான் செய்தது
குற்றமல்ல எனக்கூறி மனதைத்
தேற்றுவது போல, நானும் எனது
மனதைத் தேற்றிக்கொண்டேன்.

சுகாத் பரிட்சைக்குத் தன்
னைத் தயார் செய்து கொண்டிருந்த
காலமது. அவரைச் சந்திக்கும்

போதெல்லாம் இதயம் பட, பட
வெனத் துடிக்கும். குற்றமுள்ள
நெஞ்சு குறு குறுக்கும் அல்லவா?
அவர் என்னைப் பார்க்கும் போது
அவரது பார்வையிலிருந்து நான்
தப்ப முயற்சி செய்வேன். அவ
ரது ஊடுருவிப் பார்க்கும் விழிகள்
லிருந்து என்னால் தப்பிக்கவே முடி
யாது.

ரட்னாவுக்கும் எனக்குமிடை
யேயுள்ள தொடர்பைத் துண்டித்
துக் கொள்ள என்னால் முடியுமா?

சுகாத் பாடசாலையை விட்டு
எலகப் போவதாகவும் எலகிலு
ளும் என்னுடன் உள்ள தொடர்பு
தொடர்ந்து இருந்து வருமெனவும்
கூறினார்.

அவருடன் நான் கொண்டு
ள்ள தொடர்பை என்றுமே துண்
டித்துக் கொள்ள மாட்டேன். என
அவருக்கு உறுதி மொழி பகன்
றேன்.

அவ்வுறிநிமொழியைக் கேட்
ட்டதும், அவரது நேர்மையான
விழிகளில் உவகை பொங்கியது.
அவருக்கு பொய்யான உறுதி
மொழி கொடுத்து ஏமாற்றியதற்
காக வருந்தினேன். அச்சமயத்
தில் ரட்னாவுடன் எனக்குள்ள
தொடர்பைப் பற்றி அவரிடம் கூற
விரைந்தேன். ஆனால் முடியவில்லை.

ரட்னாவும், நானும் வீட்டில்
தனித்து அதிக நாட்கள் இருந்து

பொழுதைக் கழித்துள்ளோம்.
அப்படித் தனித்துப் பழகுவது நல்
லதா என அடிக்கடி நான் பெட்னா
விடம் கேட்பதுண்டு. ஆனால்
அவர் பதில் கூறமாட்டார். இந்
நிலை தொடர்ந்து நீடித்தால் என்
வாழ்வு இருளடைந்து விடுமோ
எனச் சில வேளைகளில் அச்சப்
பட்டு அவரிடம் கூறினால் அவர்
சிரித்து மழுப்பி விடுவார்,

சுகாத் தும் போய் விட்டார்.
நான் அவரை மறக்க மாட்டேன்
எனக் கூறிய பசுப்பல் வார்த்தை
களை உண்மையென்று மம்பி
அமைதியான உள்ளத்துடன் அல
ர் சென்று விட்டார்

அவரிடமிருந்து வந்த கடித
மொன்றில், தனிமை தன்னை வாட்
டுவதாகவும், எமது எதிர்கால
வாழ்க்கையைப் பற்றியும் குறிப்
பிட்டிருந்தார். அதை வாசித்த
தும் நான் அழுது விட்டேன்.

கிழமைதோறும் அவரிடமிரு
ந்து கடிதம் வரும். அதில் எமது
எதிர்கால வாழ்க்கைப் பற்றியே
எழுதியிருப்பார். சில வேளை
களில் எனக்கு அவரின் மேல்
கோபம் வரும். ரட்னாவுடன் கொ
ண்டுள்ள தொடர்புக்கு சுகாத்
தான் காரணம் என நினைப்பேன்.

ஒரு நாள் அரை மனத்துடன்
சுகாவுக்கு நீண்ட கடிதமொன்று
எழுதி அனுப்பினேன்.

கடிதம் அனுப்பிச் சில நாட்களாக அவரிடமிருந்து பதில் வரவில்லை. ரட்னாவும் வரவில்லை. இறுதியாக சுகாத்திடமிருந்து பதில் வந்திருந்தது. அதில் ரட்னாவைப் பற்றித் தனக்கொன்றும் தெரியாதெனவும் நான் எழுதிய பின்பு தான் தெரியுமெனவும் முன்பு ரட்னாவுக்கும், எனக்குமிடையில் தொடர்பிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டதாகவும், ஆனால் தான் நம்பவில்லைபெனவும் இப்போது நானே எழுதியிருப்பதால் தான் நம்புவதாகவும் இனிமேல்தான் என்னுடன் கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக்கொள்ள வில்லையெனவும் எழுதப்பட்டிருந்தது.

என் தலைமேல் வானமேயிடிந்து விட்டது போன்ற மிரமை. சுகாதான்னைக் கைவிடவேண்டாம் எனக் கதறவேண்டும் போலிருந்தது ஆனால் காலக் கடந்துவிட்டது.

சில நாட்களுக்குப் பின். ரட்னா மீண்டும் வீட்டிற்கு வந்தார். எங்கனிடையேயுள்ள தொடர்பு இறுதியது. அத் தொடர்பின் பயனாக இன்பமடைந்தேனா, துன்பமடைந்தேனோ அன்றேல் இரண்டுமே அடையவில்லையோ தெரியாது. ஆனால் மனநிலையையே இழந்துவிட்டேன் என்பதுமாதிரி உண்மையாகும்.

ரட்னா, சுகாத்திலும் பார்க்க மாறுபட்டவர். அவர் வாழ்க்கையை முழுமையாக அனுபவித்தார் என்றே கூறலாம்.

இன்றைய சூழ்நிலையில் எதிர்காலத்தைப் பற்றியோ நடந்தகாலத்தைப் பற்றியோ நான் கவலைப்படவில்லை. எனக்கு எதிர்காலமுண்டோ இல்லையோ என்பதில் எனக்கு அக்கறையில்லாதிருந்தது.

ஒரு நாள். ரட்னா மது அருந்திய நிலையில் என்னிடம் வந்தார். நான் மது அருந்தியதற்காக அவரைக் கண்டித்தேன். அவர், தன்னுடைய வாழ்க்கையில் ஒருவரும் தலையிடக்கூடாது என கோபத்துடன் கூறினார். அவரை மது அப்படிப் பேசச் செய்தது என்றே நான் கருதினேன்.

நான் அவரை நோக்கி “உங்களைக் கண்டிப்பதற்கு எனக்கு உரிமையிருக்கிறது” என்றேன்.

அவர் என்னை உற்று நோக்கி “நீயோ கல்லது வேறு யாரோ வென்றாலும் என்னுடைய வாழ்க்கையில் தலையிட உரிமை கிடையாது. காதலுக்கு உரிமையில்தான் நான் ஒருவரையும் காதலிக்கவில்லை இனிமேலும் காதலிக்கப்போவது மில்லை” என்று கூறினார்.

“எனக்குக் காதலில் நம்பிக்கையில்லை. ஒருவரையும் நான் காதலிக்கவுமில்லை” என்ற அவரது கூற்றைக்கேட்ட எனது தேகம் நடுங்கியது. அவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதுபோலும் என எண்ணினேன்.

ஆனால் அவர் மேலும் தொடர்ந்து “நீ நினைக்கிறாய் உன்னைப்

பற்றி எனக்கு ஒன்றுத்தெரியாதென. உன்னைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும்” என்றார் கடுமையான தொனியில்.

நான் அவரைப் பார்த்தேன். அவர் ஒன்றுமே நடக்காததைப்போல என்னைச் சாதாரணமாகப் பார்த்து விட்டு எழுந்து வெளியே சென்றார்.

நான் அவரைக் கூப்பிட்டேன். அவரிடம் நடந்த உண்மைகளைக்

கூறவிரும்பினேன். ஆனால் அவரிடமிருந்தே வரவேயில்லை. அவருக்குப் பின்னால் ஓடச் சக்தியற்றவளாகச் சிலையாக நின்றேன். இரு தூதலருக்கிடையில் அகப்பட்டு, இன்று ஒருவரும் இல்லாமல் தனிமனாக நிற்பதை உணர்கின்றேன். அவரை மீண்டும் கூப்பிட்டுவிழைந்தேன். அவர் வெகுதூரம் போய்விட்டார். எனது குரல் எதிரொலியாக காற்றில் கலந்து என்னிடமே திரும்பியது.

சிருஷ்டி!

ஈழத்துப் பிரபல எழுந்தாளர் கணேசலிங்கன் மீது தம்பதியினருக்கு 25-7-67 ல் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்துள்ளது. அக் குழந்தைக்கு குமரன் எனப்பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது. தமிழ்க் குமரனின் வருகையை மல்லிகை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கின்றது.

எழுத்தாளர் ... வாசகர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள்

பத்திரிகை—சஞ்சிகைகளில் இதுவரை வெளி வந்த எஸ். அகஸ்தியரின் சிருஷ்டி இலக்கியங்கள், (சிறுகதைகள் — நாடகங்கள் — கட்டுரைகள்) எழுத்தாளர் வாசக அன்பர்கள் யாரேனும் தமது கைவசம் வைத்திருப்பின், ‘எஸ், அகஸ்தியர், ‘அன்னை இல்லம்’, கீரிமலை’ என்னும் முகவரிக்கு அனுப்பி வைக்குமாறு தயவுடன் வேண்டுகின்றோம். நகல் பண்ணியதும், அனுப்பியவர்களுக்கு அவை திருப்பி அனுப்பி வைக்கப்படும்.

—ஆசிரியர்-மல்லிகை

நியதி

—அ. கனகசூரியர்—

பிரமாண்டமான கடல். பரந்து கிடக்கும் கடற்கரை — அங்கு சிறுவர்களின் மாலைப்பொழுதுபோக்கு மகிழ்ச்சியுடன் கழிந்தது.

சிறுவர்களின் அறிவு, விவேகம், கற்பனை — மூன்றும் ஒன்றமைந்த கைவண்ணம் — கடற்கரையிலே அழகுடன் காட்சி அளிக்கிறது, கைவண்ணத்துக்கு உதவி அளிக்கிறது கடற்கரை மணல்.

சிறிய வீடு — “நாங்கள் வசிக் கும் வீட்டைப்போன்று, கட்டிமுடித்துவிட்டோம். பார்ப்பதற்கே அழகாக இருக்கிறது.”

சிறிய கோவில் — “பெரும் கோவில்களைப் போன்ற அமைப்பு, நாங்கள் கட்டிய கோவில்களிலும் அமைந்திருக்கிறது. இங்கு இறை வழிபாடு செய்வோம்”

சிறுவர்களின் மனதில் எழுந்த மகிழ்ச்சி, அலை வடிவம் பெறுகிறது.

“அன்புள்ள கடலே! நீ என்றும் வாழ்க! நீ இங்கு இருப்பது எங்களுக்கு பொழுதுபோக்காக, இருக்கிறது. நாங்கள் விளையாடுவ

தற்கு ஏற்ற இடத்தைத்தந்த உனக்கு, எங்களின் வாழ்த்துக்கள்! சிறுவர்களின் பிஞ்சு மனதில் எழுந்த, அன்புச் சொற்கள்.

கதிரவன் மேலைக் கடலில் மறைந்து விட்டான் — இருள், உலகத்தை தன்வசமாக்கத் தொடங்கியது.

“மீண்டும் நாளைக்கு மாலை இங்கு வருவோம்” சிறுவர்கள் தங்கள் வீடு திரும்பி விட்டனர்.

கடலின் ஆர்ப்பரிப்பு — பயங்கர இரைச்சல் தரும் பெரும் அலைகள் — அலைகளின் வேகத்தால் ஏற்படும் தீமைகள் — இவைகளை பிஞ்சு உன்னம் கொண்ட சிறுவர்கள் அறியவில்லை. அறிய வேண்டிய கியதியும் இல்லை.

கதிரவனின் வெம்மையில் சிக்கித் தவித்த கடல், வெம்மையைத் தணிக்க விரும்பியது போலும்—

பெரும் ஆர்ப்பரிப்பு — அலைகளின் பயங்கர இரைச்சல்—கடற்கரை மணலுடன், முட்டி மோதிக் குமுறுகிறது கொடும் அலைகள் — போராட்டம்,

இருள் தனது போர்வையை கீக்கியது. கதிரவன் கிழக்காக உதயமாகிக் கொண்டிருந்தான். அதன் செங்கதிர்களின் அழகில் வசப்பட்டிருந்த கடல் சினம் தணிந்தது — அமைதி கொண்டது.

கடற்கரை மணல்தரையாகவே இருந்தது. வீடுகள் இல்லை—கோவில்கள் இல்லை—சிறுவர்கள் மனதில் எழுந்த கற்பனை இல்லை. அவை எங்கே?

சினம் தணிந்த கடல், சிந்திக் கத் தொடங்கியது.

“நேற்று மாலையில் சிறுவர்கள் பலர் இங்குவந்து, மகிழ்ச்சியுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். வீடுகள் கட்டினார்கள். கோவில்கள் கட்டினார்கள். தங்கள் அறிவுக்குட்பட்ட வேறு பலவற்றைச் செய்தார்களே; தங்கள் பிஞ்சுமனதில் எழுந்த ஆசைகளை உருவமைப்பில் இங்கு அமைத்தார்கள். அது மட்டுமல்ல, தங்களின் பொழுது போக்கிற்கு உதவியாக இருப்பதாக என்னைப் பாராட்டினார்கள், வாழ்த்தினார்கள். இதனை மறந்து எனது மனம் போன போக்கில் செய்துவிட்டேன். இன்று மாலையில் அந்தச் சிறுவர்கள் இங்குவந்து என்னைத் துற்றுவார்களே! எனது அறியாமையை அந்தச் சிறுவர்களிடம் காட்டிவிட்டேனே” தன்னைத் தானே கொந்து கொண்டது கடல்.

கதிரவனின் வெம்மை சிறிது குறைந்தது. மாலைப் பொழுது உதயமாகிக் கொண்டிருந்தது.

சிறுவர்கள் கடற்கரைக்கு வந்தனர்—அவர்களின் கைவண்ணம் இங்கு காணப்படவில்லை. அவர்கள் மனம் சலிக்கவில்லை. தமது முயற்சியைத் தொடர்ந்தனர்.

அறிவு— கற்பனை — விவேகம் மூன்றும் ஒன்றமைந்த ஒருங்கே அமைந்த கைவண்ணம்.

வீடு, கோவில் வேறு பல— சிறுவர்களின் மனதில் பெருமகிழ்ச்சி..

காலச்சக்கரம் சுழன்று கொண்டேயிருந்தது.

மாலைப் பொழுது — சிறுவர்களின் பொழுதுபோக்கு கடற்கரையிலே மகிழ்ச்சியுடன் கழிந்துகொண்டிருந்தது.

இரவு — பகல் முழுவதும் கதிரவனின் வெம்மையில் சிக்கித் தவித்த கோபமிருதியாலோ என்னவோ, மிகவும் அமைதியற்ற முறையில் சலசலத்துக் கொண்டிருந்தது கடல்.

நூலகங்களின் நண்பரொருவர் தொகுத்த விவரப்படி. இங்காட்டிலுள்ள நூலகர்களுக்கு ஒன்றில் திருமணம் ஏற்படுவதில் தாமதம் ஏற்படுகிறது. அல்லது திருமணத்தின் பின்பும் குழந்தை பெறுவதற்கும் நாளாகிறது. அல்லது குழந்தையே இல்லை. குழந்தை பிறப்பதானால் முதற் குழந்தை பெண்ணாகவே பிறக்கிறது. அல்லது கடுதலான குழந்தைகள் பெண்களாகவே இருக்கின்றன.

திடீர் வைத்தியம்

திடீர் ரசம்; திடீர்த் தோசை என்பது போல திடீர் வைத்தியமும் மேல் நாடுகளில் இன்று பரவி வருகின்றது. விபத்து நடந்த மறுகணமே ஆஸ்பத்திரியில் வைத்தியம் தயாராகிவிடும். நோயாளி வந்தவுடன் பரிசோதனைகளில்லை. உடனே வைத்திய சிகிச்சை ஆரம்பித்து விடும்.

பிரெஞ்சு வீதிகளில் ஒருவர் விபத்தில் சிக்கிவிட்டால் பொலிஸ் கார் மறு நிமிடமே டெலிவிஷன் கமரா சகிதம் அங்கு வந்து சேர்ந்துவிடுவர். டெலிவிஷன் உதவியால் விபத்துப்பட்டவரின் நிலைமை வைத்தியசாலையில் அவதானிக்கப்படும். வேறொரு கருவி நோயாளியின் இதயத்துடிப்பு, இரத்த அழுத்தம் ஆகியவற்றை டாக்டர்களுக்கு அறியத்தரும். உடனே வைத்தியர்கள் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தே பொலிசாருக்கு என்ன செய்யவேண்டும் என விளக்கம் தருவார்கள். நோயாளி எப்படி அம்புலன்ஸ் வண்டியில் ஏற்றவேண்டும் என்பதைக்கூட பொலிசார் வைத்தியர்களிடம் கேட்டறிந்து செய்வார்கள். இதற்குள் வைத்தியர்கள் டெலிவிஷன் மூலமும் விசேஷ கருவிகள் மூலமும் நோயாளியின் நிலைமையை தெள்ளனப் புரிந்து கொள்வார்கள். எனவே திடீர் வைத்தியம் ஆஸ்பத்திரியில் ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டுவிடும்.

அமெரிக்காவிலும் இம்முறை உண்டு. அங்கு ஹெலிகோப்டர் அம்புலன்ஸ்கள் சேவை செய்கின்றன.

எனிலும் பாதிக்கப்பட்டவரின் உள்ளுறுப்புக்கள் சம்பந்தமான பல உண்மைகளைப் பரிசோதித்துத்தானே அறியப்படவேண்டும், இவை வைத்திய உதவியைத் தாமதிக்கச் செய்துவிடுமல்லவா? அதற்காக ஒவ்வொரு

வரது உடலியல் குறிப்புகள் அடங்கிய வங்கிகளை அங்கு நிறுவப்போகின்றனர். அதையொட்டி ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு இலக்கத்தகடுகள் கொடுக்கப்படும். ஒருவர் விபத்தில் சிக்கிய உடனேயே வங்கியின் உதவியால் பல நாட்கள் தாமதிக்கக்கூடிய பரிசோதனை முடிவுகளை உடனடியாகத் தெரிந்து தாமதமின்றி வைத்திய சேவை செய்வதுடன், பல்லாயிரக் கணக்கான உயிர்களையும் பாதுகாக்க முடியும்.

— மல்லாவி ஜெயா

இங்கிலாந்தின் பிரதம மந்திரிகளாயிருந்த டிஸ்ரேலிக்கும், வில்லியம் கிளாட்ஸ்டனுக்கும் ஒற்றுமையே இருந்ததில்லை. ஒருநாள் இருவருக்கும் பலத்த வாக்குவாதம் ஏற்படவே கிளாட்ஸ்டன் ஆத்திரத்துடன் ‘....நிச்சயமாக நீர் மக்களைத் தவறான வழியில் அழைத்துச் செல்கிறீர். அதன் பலனை நிச்சயம் அனுபவிக்கத் தான் போகிறீர். வேண்டுமானால் பாரும், நீர் தூக்கிவிடப்படுவீர், அல்லது பெண் நோயால் சாவீர்!’ இப்படிச் சொல்லவே ஆக்ரோஷமறைந்த டிஸ்ரேலி இப்படிக்கத்திராராம்:—

“அப்படி நான் சாவது உம்முடைய கொள்கையைத் தழுவுவது அல்லது உமது மனைவியைத் தழுவுவதைப் பொறுத்திருக்கிறது”

★

★

★

இது கலைவாணர் என். எஸ். கே. திருச்சி ஜட்காவண்டிக்காரர் ஆண்டு விழாவிலாற்றிய தலைமையுரை:—

“..... எத்தனையோ பெரிய பெரியவர்களெல்லாம் மலர்மலைகள் சாத்துவதையும் பிரமாண்டமான கூட்டம் போடுவதையும் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்தக் கூட்டத்தில் தலைமை தாங்குவதில் பெருமைபடுகிறேன். எங்கு பார்த்தாலும் போட்டியும் பொருமையும், ஏளி

யோரை நசுக்குவதையுமே வழக்கமாகக் கொண்ட இந்தக் காலத்தில் நீங்கள் நல்லவர்களாய், பெருங்குணம் கொண்டவர்களாயிருக்கின்றீர்கள். எளிமையும் இனிமையும் கொண்ட உங்களிடம் எனக்கு மிகவும் பிடித்தது இதுதான்: உங்கள் வண்டியில் யார் ஏறினாலும் முதன்முதலில் நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தை 'முன்னுக்கு வாங்கோ முன்னுக்கு வாங்கோ' என்பதுதான். இப்படியார் சொல்கிறார்கள் இந்தக் காலத்தில் ...'

★ ★ ★

2 வது உலகப்போரில் ஹிட்லர் ஐரோப்பிய நாடுகளைப் பிடித்துவிட்டாலும் ரஷ்யர்களின் கடும் எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. ஒருநாள் கிழக்குப் போர்முனையில் ஒரு வீரனிடம் திடுதிப்பென்று அவர் இப்படிக்கேட்டார். "உன் அருகில் சோவியத் குண்டுவிழும் போது உன் இறுதி விருப்பம் என்னவாயிருக்கும்?" அந்த வீரன் சட்டெனப் பதில் கூறினான்!

"என்னருகில் தாங்களும் இருக்கவேண்டும் என்பதாகவே இருக்கும்"

★ ★ ★

சர்ச்சினுக்கு எப்போதும் (எதிர்க்கட்சியானாலும், தன் கட்சியானாலும்) திட்டியே பழக்கம். இதைக் குத்திக்காட்ட பெர்னாட் ஷா இப்படியொரு கடிதம் எழுதினார். எனது புதிய நாடகத்தின் முதன் நாள் ஆட்டத் திற்கான இரண்டு டிக்கட்டுகளை இத்துடன் அனுப்புகின்றேன். ஒன்று உங்களுக்கு. மற்றது உங்கள் நண்பருக்கு—அப்படியொருவர் இருந்தால்"

ஷாவின் குத்தலைப் புரிந்துக்கொண்ட சர்ச்சில், இப்படியொரு குறிப்பை அனுப்பினார். "முதல் நாள் ஆட்டத்திற்கு வரமுடியாமைக்கு வருந்துகின்றேன். தயவுசெய்து இரண்டாம் நாள் ஆட்டத்திற்கு இரு டிக்கட்டுகள் அனுப்புங்கள் — இரண்டாம் நாளும் நாடகம் நேடக்குமானால்..."

18-ம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தின் பிரதம நீதிபதியாயிருந்த ஜெப்பர்ஸ் கடுமையான தண்டனை வழங்கும் அகங்காரமும் ஆணவமும் மிக்கவர். ஒரு நாள் ஒரு கைதியை தம் பிரம்பால் சுட்டிக்காட்டி 'என் பிரம்பின் ஒரு பக்கம் போக்கிரி இருக்கிறான்' என்றார். உடனே "அந்தக் கைதி 'பிரபு' எந்தக் கொடியில்?" என்று கேட்டானே பார்க்கலாம். பாவம் ஜெப்பர்ஸின் கர்வம் அன்று அடங்கியது.

★ ★ ★

ஜெர்மன் அரசனாயிருந்த பிரடரிக் வில்லியம் ஒரு நாள் சிறைச்சாலையைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டுவந்தான். அப்போது ஏழைக் கைதிகள் 'எங்களுக்கு இரங்குங்கள்! எங்களை விடுதலை செய்யுங்கள். நாங்கள் நிரப்பராதிகள்...' என முறையிட்டார்கள். ஒருவன் மட்டும் எதுவும் கூறாமல் இருக்கவே, பிரடரிக் ஏன் எனக் கேட்டபோது 'நான் குற்றவாளிதான். கூச்சலிட்டுள்ளன செய்ய? தண்டனையை அனுபவிக்கத்தானே வேண்டும்' என்றானாம் அவன். உடனே பிரடரிக் கத்தினான்: 'யார் அங்கே! இந்த அயோக்கியனை விரட்டியடியுங்கள். இங்கிருந்தால் இவன் நல்லவர்களையும் கெடுத்துவிடுவான்!'

★ ★ ★

அங்கு வயலின் வித்துவான் ஒருவரின் கச்சேரி நடந்தது. இந்த வைபவத்திற்கு 'ஷா'வும் போயிருந்தார். விருந்து வைத்த பெண்மணி 'ஷா'விடம் வந்து 'வித்துவானைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்? எனக்கேட்டார்.

'இவரின் கச்சேரியைக் கேட்கும்போது எனக்கு பாதருஸ்கியின் ஞாபகம்தான் வருகிறது' என்றார், ஷா.

'என்ன சொல்கிறீர்கள்? பாதருஸ்கி ஒரு வயலின் வித்துவான் இல்லையே?'

'இவர் மட்டும் என்னவாம்' என்றார் உடனே ஷா

—தொகுத்தவர்: மு. க.

உரும்பராய் இந்துக்கல்லூரி அதிபர்

திரு. அ. வைத்தியலிங்கம் B. A.; B. Sc.

(வட மாகாணக் கல்லூரிகளில் அதிபர்களாகக் கடமையாற்றும் அதிபர்களைப் பற்றித் தொடர்ந்து வெளியிட விரும்புகின்றோம். அந்த அந்தக் கல்லூரி அதிபர்களைப் பற்றி அந்த அந்தக் கல்லூரியில் கல்வி பயின்றவர்களோ அல்லது பயில்பவர்களோ எழுதியனுப்ப வேண்டுகின்றோம். கட்டுரைகள் ரசனை நிரம்பியவைகளாகவும் மனதைத் தொடக் கூடிவைகளாகவும் இருப்பது சிறந்தது! முன்னோடியாக, ஈழத்தில் மிகச் சிறந்த கல்விமானும், பொது வாழ்வில் பிரபலமானவரும், அகில இலங்கை ஆசிரியர் சம்மேளனத்தின் தலைவருமான மதிப்புக் குரிய திரு. அ. வைத்தியலிங்கம் அவர்களைப் பற்றிய கட்டுரையை இங்கு வெளியிடுகின்றோம்—ஆசிரியர்.

“எல்லா ஆசிரியர்களிடமும் பாரபட்சமில்லாமல் நடக்கும் ஒரு மனிதர், எங்கள் கல்லூரி அதிபர்”

மேற்கூறியது, உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரியிற் பயிற்றும் ஓர் ஆசிரியை. என் முன்னால் நேரே கூறியதாகும். கற்பனை ஒன்றுமில்லை, சாதாரணமாக, ஓர் அதிபரென்றால், சக ஆசிரியர்களின் ‘திட்டுக்கொட்டு’ களுக்கு ஆளாகாமல் இடுக்க முடியாது. ஆனால் சக ஆசிரியரே மனத் திறந்து கூறுமனவுக்கு ஓர் அதிபர் இருக்கிறாரென்றால் .. அது ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியந்தான். இதற்கு முற்றிலும் தகுதி வாய்ந்தவர், உரும்பராய் இந்துக் கல்

லூரி அதிபர் திரு. அம்பலவாணர் வைத்தியலிங்கம் அவர்களே தான்.

பார்வைக்கு மிக மிக எளியவர். ஆனால், பண்பிற்கோ மிக மிக உரியவர் எந்நேரமும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறார் என்பதை அப்பட்டமாகக் காட்டும் முகம் இவருடையது. ஆனால், அதிலே அன்பும் குழைந்திருக்கும். படித்த கர்வம் இவருக்குக் கொஞ்சமும் கிடையாது—ஆசிரியர்களாகட்டும், மாணவர்களாகட்டும் ஹாஸ்யத்தொளி இழையப் பேசி, எவரையும் தற்பக்கம் இழுத்து விடுவார்.

உயர்தர வகுப்புகளில், பிரயோக கணிதம் போன்ற கணித பாடங்களைப் பயிற்றுவதில் இவர் எத்துணைச் சமர்த்தர் என்பதை, இவரது மாணவர்களைக் கேட்டால் தெரிந்துவிடும், சிலர் படிப்பிலே புலியாக இருந்தாலும், பயிற்றுவதில் எலியாக மாறி விடுகின்றனர். ஆனால், திரு. வைத்தியலிங்கம் அப்படிப்பட்டவரல்ல; இரண்டிலுமே இவர் புலிதான்.

அதிபர் என்றால், எத்தனை யோ சிக்கல்கள் வந்து குறுக்கிடும், கல்வி இலாகாவின் கெடுபிடிகள், ஆசிரியர்களின் முறையீடுகள், பெற்றோர்களின் பேட்டிகள் மாணவர்களின் சிறப்பினைத் தன்ம — இத்தனைக்கும் மேலாக, நேருசிகை தயாரித்தல்— இவை போன்ற நெருக்கடிகளுக்குச் செல்லாம் ஈடு கொடுத்து, கல்லூரியையும் நல்ல முறையில் நடாத்தி வருகிறாரென்றால், இவரின் நிர்வாகத் திறமையை என்னென்பது! இவர் தமது அலுவலகத்தில் காகிதக் கற்றைகளுடன் ‘சண்டை’ போட்டுக்கொண்டிருப்பதை எந்நேரமும் காணலாம்.

இந்துக்கல்லூரி ஆசிரியர் சங்கக் கூட்டங்களில் ஏதாவது தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படவிருக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம், திரு. வைத்தியலிங்கம் தமக்குள் அதைப்பற்றி முன் கூட்டியே ஸ்ரண முடிவெடுத்துவிடுவார். ஆனால், சம்பிரதாய ஸ்ரவப்படி பலரது ஆலோசனைகளையும் கூட்டத்தில் அறிவார், என்றாலும், முடிவாக அமைவது என்னவோ அதிபரின் அபிப்பிராயமாகத்தான் இருக்கும். ஆசிரியர் கூட்டங்களில் எத்தனையோ காரசாரமான சொல்லம் புகள் பொழியப்படும். அத்தனைக்கும் செவி கொடுத்து, அமைதியை

மேற்கொள்ளும் சிறந்த பண்பு இவருடையது.

அரசியலிலும் சரி, மற்ற விடயங்களிலும் சரி, இவருக்கு என்று ஒரு தனிக்கொள்கை உண்டு. ஆனால், தான் தோன்றித்தனமாகத் தன் கொள்கைகளை மற்றவர்களிடம் திணிக்க மாட்டார். மற்றவர்களின் அபிப்பிராயங்களுக்குச் சிரச் சாழ்த்தும் பெருங்குணம் இவருக்கு உண்டு. இவர் குறிப்பிட்ட ஓர் அரசியற் கொள்கையைச் சாந்தவராக இருந்த போதிலும், மக சம்பந்தமான எந்த விடயத்திற்கும் இவர் மறுப்புத் தெரிவிப்பதில்லை. கேர்மை என்ற நீரை உள்ளடக்கும் கடல் இவர், இதயம்.

திரு. வைத்தியலிங்கம் அவர்கள் ஒரு விஞ்ஞானப் பட்டதாரி மாத்திரமல்ல, ஒரு கலைப் பட்டதாரியுமாகும். இவரின் கலையும், விஞ்ஞானமும் சங்கடிக்கின்றன. இவரை அறிமாத உலகமே இல்லை. முன்பு வலி-கிழக்கு ஆசிரிய சங்கத்தின் பதவியை அணிசெய்திருக்கிறார். இன்னும், பல பதவிகள் இவரை ஏற்றிருக்கின்றன இவர் கருத்துக்களுக்கு ஆசிரிய உலகத்தில் ஒரு தனியிடமுண்டு தற்போது இவர் அமர்ந்திருக்கும் பதவி சாதாரண ஒன்றல்ல. அகில இலங்கை ஆசிரியசம்மேளனத்தின் தலைவர்பதவி. இவரால் உயர்கிறது என்பதே பலர் கருத்து. இத்தகைய சிறந்த ஆசிரியர், சிறந்த அதிபர், சிறந்த குணக்குன்று சிறந்த கல்விமான், சிறந்த தலைவர் மீண்டும் கிடைப்பதற்கு ஆண்டுகள் பல ஆகலாம். இவரின் சேவைக்கு உரும்பராய் இந்துக்கல்லூரி ஓர் அழியாச் சின்னம். இவரின் பெருமைக்கு தலைப்மைப் பதவி ஒரு சிறந்த எடுத்துக் காட்டு.

டால்ஸ்டாயும் காந்தியும்

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

என்று நம்புவதையும் தவிர அவர்களுக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. அடக்குமுறைக்கு எதிராக மக்களின் எதிர்ப்பு வளர்ந்து வருவதையும், மனிதனை மனிதன் சுரண்டுவதையும், விவசாயி மக்களின் மேற்கூறிய கற்பனாவாத நம்பிக்கையையும் டால்ஸ்டாயின் போதனைகள் பிரதிபலித்தன. சுரண்டல்காரர்களின் சமுதாயத்தை டால்ஸ்டாய் கடுமையாகக் கண்டித்ததின் முக்கியத்துவத்தை லெனின் சுட்டிக்காட்டினார். இந்தக் கண்டனம் ரஷ்யாவில் மட்டுமல்ல. இந்தியாவில் மட்டும்ல்ல. இதர பல நாடுகளிலும் விடுதலை இயக்கத்திற்கு உத்வேகம் அளித்தது.

19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், 20ம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலும், லெனின் குறிப்பிட்டது போன்று, இந்திய நிலைமை எப்படி இருந்ததென்றால், பலரும் காணும் வண்ணம் பழையன சீர்குலைந்தன; அதே சமயத்தில் புதியன ஆரம்ப நிலையிலேயே இருந்தன. மேலும் காலனி ஆதிக்கத்தின் விளைவாய் பழைய பழக்கவழக்கங்களும், பாரம்பரியங்களும், சமயக் கொள்கைகளும் இவ்வுலகில் மறையாது நெடுநாள் மக்களைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தன; புதிய முதலாளித்துவ உறவுகள் மிகமிக மெதுவாக உருவாகின. இந்த உறவுகள்

சுயேச்சை நாடுகளில் உருவானதைவிட, இந்தியாவில் இன்னும் மெதுவாகவும், பல மடங்கு துன்பகரமான முறையிலும் வளரத் தொடங்கின. ரஷ்யா, இந்தியா ஆகிய இரு நாடுகளின் வரலாற்று நிலைமைகளில் இவ்வாறு பெருமளவிற்கு ஒற்றுமை காணமுடிகிறது. டால்ஸ்டாயின் போதனைகள் காந்தியைக் கவர்ந்ததற்கு இந்த ஒற்றுமையே காரணம். இக்காலத்தில் தான் இந்தியாவில் காந்திஜி தனது நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். காலனி ஆட்சியையும், முதலாளித்துவ நாகரிகத்தையும் அவர் கண்டித்ததானது மக்களிடையே அரசியல் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. முற்போக்கான இந்திய சமுதாய சிந்தனையாளர்களது முதலாளித்துவ எதிர்ப்புப்பாரம்பரியத்தைத் தோற்றுவித்தது. அவருடைய நடைமுறை அரசியல் போராட்டம், கிறிவன பலம் பெற்ற வெகு ஜன தேசிய விடுதலை இயக்கம் உருவாக வழி வகுத்தது.

காந்திஜிக்கும் டால்ஸ்டாயிற்கும் இருந்த உறவுகளின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் என்ன என்ற பிரச்சினை எழுகிறது. இந்திய விடுதலை இயக்கம் வளருவதற்கு டால்ஸ்டாயின் போதனைகள் தான் உதவி செய்தன.

★ அடுத்த இதழுக்கு அடுத்த இதழ் ★

ஆண்டு மலராக மலர்கின்றது

ஈழத்துப் பிரபல

★ எழுத்தாளர்கள்

★ கவிஞர்கள்

★ விமர்சகர்கள்

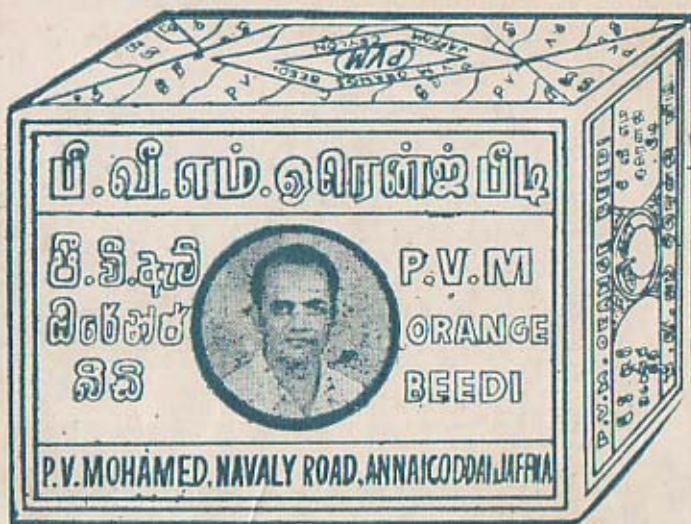
மலரில் எழுதுகின்றனர்.

மலருக்கு எழுத விரும்பும் அனைவரும்
எழுதுங்கள் தரமானவை
மலரில் வெளிவரும்.

★

மல்லிகை அலுவலகம்

60. கஸ்தூரியார் வீதி : : யாழ்ப்பாணம்.

பீடி உலகில் இன்று தனக்கென
ஒரு தனி இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு
மிக வேகமாக மக்கள் மனதில் தனது
பெயரை நிலை நாட்டி வருவது

ஒ ரே ன் ஞ் பீ டி க ளே
பீடி ரஸிகர்கள் இன்று ஒரேன்ஞ்
பீடிகளையே தபது ரூபகத்தில்
வைத்துள்ளனர்.

பி. வீ. எம். ஒரேன்ஜ் பீடி

நவாலி ரோட்,
நுனைக்கோட்டை.

யாழ்ப்பாணம், 60, கஸ்தூரியார் வீதியில் இருப்பவரும் மல்லிகை
கசிரியரும் வெளியிடுபவருமான டோமினிக் ஜோர்ஜ் அவர்களால், யாழ்ப்பாணம்
கல்லூர், திருவள்ளூர் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது.